

Kansanääni

Nro 1/04
26.2.2004

EU:n Vastainen Kansanrintama ry:n,
Kommunistien Liitto ry:n ja
Sodan- ja Fasisminvastainen työ ry:n mielipidelehti

lirtonumero
1,70 €

EU-kehitys vie työpaikat

ETA- ja EU-sopimuksilla poistettiin ulkomaalaisomistuksen rajoitukset Suomesta. Se on johtanut keskeisten yritysten ajautumiseen ulkomaalaisomistukseen. Tuloksena on kymmenien tuhansien työpaikkojen katoaminen maastamme. Kysyä sopii, onko tarkoituksena keskittää EU:n telakkateollisuus Italiaan. Wärtsilä-Diesel jo siirrettiin. Onko vaaravyöhykkeessä myös tämä Helsingin Hietalahden Masa Yardsin telakka. Viineinen valmistunut risteilijä lähti vastikään Karibianmerelle.

Katso sivu 3

Sotaa ja miehitystä vastaan 20.maaliskuuta

20.3. tulee kuluneeksi vuosi USA:n johtaman monikansallisen koalition hyökkäyksestä Irakiin. Hyökkäyksen ainoa peruste oli öljy. Miehityksen, sodan ja sotilasliittojen vastaisuus on hyökkäyksen jälkeen lisääntynyt USA:ssa ja muualla maailmassa. Osallistu mielenosoitukseen Helsingin Rautatien torilla 20.3. klo 13.00.

Katso sivut 6, 9 ja 11

Allekirjoita kansanäänestysvaatimus EU:n perustuslaista

EU:n tekeillä oleva perustuslaki ohittaa kaiken Suomen lainsäädännön aina omaa perustuslakiamme myöten. Emme olisi enää isäntiä omassa maassamme. Kuvassa Wäinö Pietikäinen kerää allekirjoituksia. Hän on myös kääntänyt lehdesämme sivulla 10 olevan artikkelin "Käännekohta".

Katso sivut 10 ja 16

Sivu 2:

*Verohelpotuksia yksille, veron korotuksia ja palkan alennuksia toisille
*Onko Vasemmistoliitolla aatetta? - Onko keisarilla vaatetta?

Sivu 3:

* Työpaikkoja uhrataan euron alttarille
* Vajeita

Sivu 4:

*Joukkoliikenteen kriisiin saatava ratkaisu
* Pankkien palvelumaksuille on saatava katto

Sivu 5:

* Leningradin saarron murtumisesta 60-vuotta
* Leninin kuolemasta 80-vuotta

Sivu 6:

* Suomi ja Nato, osa 1
* EU:n laajeneminen – lottovoitto kapitalisteille, tyrmäysisku Suomelle

Sivu 7:

* Maailman sosiaalifoorumi sotaa ja imperialismia vastaan

Sivu 8:

* Äänestä Tradekan vaaleissa maaliskuussa

Sivu 9:

* EU- vaaleissa äänestämme uusoikeistolaista politiikkaa vastaan

Sivu 10:

* Käännekohta

Sivu 11:

* Euro-oikeisto sotajalalla
* Sotaa vastaan

Sivu 12:

* Arvonlisäys vai lisäarvo?

Sivu 13:

* Vapaamuurarit ja Neuvostoliitto

Sivu 16:

* Allekirjoita kansanäänestysvaatimus EU:n perustuslaista

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki 23.02.2004

Verohelpotuksia yksille, veron ja maksujen korotuksia ja palkan alennuksia toisille

Verohelpotukset ovat olleet koko viimeisen vuoden voimakkaasti esillä. Se alkoi Sailaksen paperin esittelystä viime eduskuntavaalien jälkeen. Lipponen ja Sailas halusivat varmistaa viimeisten hallitusten tekemät leikkaukset julkisiin menoihin leikkaamalla vastaavasti pois verotuloja; eli kun kerran Ahon ja Lipponen hallitukset olivat tehneet 10 miljardin euron leikkaukset julkisiin menoihin, asia piti varmistaa vastaavan suuruisilla 10 miljardin verotulojen leikkauksilla.

Jätteenmäen pari kuukautta istunut hallitus painoi jarrua veroleikkauksille, mutta kun hallitus vaihtui Vanhasen hallitukseksi, puheet veroleikkauksista jälleen palasivat. Veroleikkauksilla hallitus pyrkii saamaan maan talouden jälleen nousuun ja kasvu-uralle. Tarkoituksena on tällä tavoin lisätä kulutuskykyä niin, että työpaikka syntyy edes palvelusektorille, kun niitä ei oikein tahdo teollisuuteen Kiina-ilmiön takia enää syntyä.

Muutama viikko sitten itse yllileikkuri, puhemies Paavo Lipponen, hoputti jälleen nopeisiin veroleikkauksiin. Hänen mukaansa niitä oli turha siirtää syksyyn ja ay-sopimusten teon yhteyteen. Onneksi sentään valtiovarainministeri Antti Kalliomäki toppuutteli, että Suomen julkisen sektorin rahoituspuoli ei kestä enää uusia verohelpotuksia ja että katsotaan nyt ainakin ensin, miten jo aikaisemmin tehdyt veronalennukset vaikuttavat.

Kauheata hässäkkää siis veronleikkausten suhteen, joka näyttää olevan talouspoliittisena keinona samaa kuin korsi hukkuvalle. Mistä tässä on oikein kysymys?

Kysymys on juuri siitä, mistä me varoitimme jo kun Suomen markka hylättiin ja siirryttiin euroon. Sen mukana meiltä meni mahdollisuus itsenäiseen raha- ja korkopoliittikkaan. Silloin sanottiin, että saamme eurosta vahvan ja vakaan valuutan. No nyt euro on ainakin vahva, mutta ei vakaa. Euron kurssi kävi alimmillaan dollariin nähden lukemassa 0,84 dollaria. Nyt sen kurssi on dollariin nähden lukemassa 1,27. Euron kurssin on siis heitellyt dollariin nähden yli 50% haarukassa.

Vahvan euron oloissa kaikki dollariin valuuttansa sitoneet maat ovat nyt todella halpoja. Ja näitä maita on melkein puoli maailmaa. Tällä dollarialueella työvoima, raaka-aineet, kaikki on halpaa. Siksi teollisuuden työpaikatkin pakenevat nyt melkein paniikinomaisesti näihin maihin. Eräiden arvioiden mukaan menetyksemme vahvan euron takia on 70.000 työpaikkaa.

Nyt me olemme vahvan euron loukussa. Jos meillä olisi valuuttana oma markka ja talouspolitiikka toteutettaisiin Suomen hallituksen ja Suomen pankin ehdoin, voisimme suojautua tällaista Kiina-ilmiötä vastaan devalvoimalla oman valuuttamme. Nyt emme voi ja siitä on sitten seurauksena työpaikkojen katoaminen ns. halpamaihin, verohelpotuspuheet ja julkisen talouden yhä jyrkkenevä syöksykierre. Sen kehitysten päässä vain rikkailla on varaa sairastaa ja hankkia itselleen koulutusta. Sen tuloksena on yhä suurempia yhteiskunnallisia luokkaeroja, jossa köyhälle ei ole tarjolla muuta kuin kyykytystä ja näköalattomuutta.

Näin sitä suuremmalla syyllä, että kaikki kansalaisryhmät eivät hyödy yhtiöiden ja tuloverojen kevennyksistä. Välttämättömyshyödykkeiden ja palveluiden verotusta on päinvastoin lisätty. Rajuimmoin sitä tehtiin EU-jäsenyyden yhteydessä lisäämällä arvonlisävero kaikelle ruoalle, joukkoliikenteelle, asuntojen hoitomenoihin ja moniin aiemmin verottomiin palveluihin sekä korottamalla maksuja. Tavallisilta palkansaajilta nämä korotukset ovat vieneet tuloverokevyyden tuomaa hyötyä usein niin, että verot ja maksut yhteen laskien ovat nousseet. Hyöty on viety kahteen kertaan siinä mielessä, että tuloverokevyyden vastapainoksi on ollut tyytyminen pienempiin palkankorotuksiin. Palkansaajat ovat itse maksaneet tällaisen tuloverokevyyksien saadun tulon nousun, kun tuloverokevyykset on vastaavasti katettu välillisten verojen ja maksujen korotuksilla sekä yhteiskunnan palveluita karsimalla. Viinan veroa on kyllä alennettu, mutta leivän korotettu.

Omankin valuutan oloissa meidän olisi silti suojeltava korkokantaamme ja siihen tarvitaan valuutan liikkeiden säätelyä. Siksi tarvitsemekin oman talous- ja rahapolitiikan, eikä se onnistu muuten kuin irrottautumalla eurosta ja koko EU:sta.

Onko Vasemmistoliitolla aatetta? - Onko keisarilla vaatetta?

Vasemmistoliiton tunnuslippu on puna-vihreä. Vasemmistoliitolaisten itsensä mukaan tämä vihreä väri perinteisen työväen-punaisen rinnalla kuvaa ekologista ja kestävää kehitystä. Tosin, se taitaa kyllä olla hometta, jota on tuosta lipusta enää turha yrittää raapia pois - parempi olisi hankkia kokonaan uusi.

1995 Vasemmistoliitosta tuli hallituspuolue Lipponen laajaan "sateenkaarihallitukseen". Näin tästä SKDL:n "työn jatkajasta" tuli jäsen hallitukseen, joka oli tehtailtu maamme tuoretta EU-jäsenyyttä julistamaan ja kansalle toteuttamaan. Heti alusta alkaen Vasemmistoliitto alistui Lipponen ja Niinistön johtamaa uusliberalistiseen, raakaan EU-politiikkaan ja oli mukana tekemässä niitä talousleikkauksia, sosiaaliturvan heikentämistä ja valtionyritysten yksityistämistä, joita SDP ja Kokoomus runnasivat.

Lipponen ykköshallituksen Sosiaali- ja terveysministerinä toimi Terttu Huttu-Juntunen. Hänen silmiensä alla eläkeläisten ja opiskelijoiden vyötä kiristettiin samaan aikaan kun maamme eliitin pukujen saumat ratkeilivat yltäkyläisydestä. Huttu-Juntunen ei pannut tikkaa ristiin suunnan muuttamiseksi. Myöhemmässä, Lipponen kakkos-hallituksessa veroministeri, Vasemmistoliiton puheenjohtaja Suvi-Anne Siimes ei pistänyt pahakseen sitä, että Sampo-Mandatum sotkuissa mm. Nalle Wahlroosille lahjoitettiin satoja miljoonia markkoja veronmaksajien rahoja. Myöskään vasemmistoliitolainen alue- ja kuntaministeri Martti Korhonen ei tehnyt mitään kunta- ja aluepolitiikan vääristymiselle ja alueiden eriarvoisuuden kasulle.

Kummassakin Lipponen hallituksessa Vasemmistoliitto oli pelkkä apupuolue, joka tanssi eliitin pillin mukaan unohtaen kansan etujen ajamisen. Vasemmistoliitto oli auttamassa innokkaasti maamme kapitalistisia pääomapiirejä EU-politiikan toteuttamisessa ja niiden asioiden ajamisessa.

2003 eduskuntavaaleissa Vasemmistoliiton kaksinaamainen politiikka koki kovan kolauksen, kun sen kannatus väheni ja se lopulta joutui oppositioon. Tänään se harjoittaa hampaatonta opposi-

tiopolitiikkaa; se nimittäin nyt kritisoii niitä hallituksen linjauksia, jotka se itse aiemmin oli Lipponen hallituksissa ollessaan täysin hyväksynyt.

Aikanaan SKDL oli kansan etuja ajava laaja edistyksellisten ihmisten liitto, jonka toimeliaan työn ansiosta mm. maamme lapsilisiä- ja työaikalainsäädäntöä kehitettiin. Sodanjälkeisessä Suomessa kansalliset samaistuivat SKDL:n voima-peräiseen politiikkaan ja tukivat sitä. 1950-luvulla SKDL kohosi jopa Suomen suurimmaksi puolueeksi. 1990 perustettu Vasemmistoliitto kerskailee usein olevansa SKDL:n arvokkaan työn jatkaja ja yrittää näin ratsastaa sen maineella. Kuitenkin nämä kaksi liikettä ovat kuin yö ja päivä. Kun SKDL kovalla työllä yritti parantaa suomalaisten sosiaaliturvajärjestelmää ja toimia työväenluokan etujen mukaisesti, Vasemmistoliitto sen sijaan oli murskannassa näitä tuloksia Lipponen kahdessa hallituksessa. Unohtaen "juurensa" Vasemmistoliitto istui samoissa pöydissä maamme EU-eliitin kanssa ja nyökkäili näiden kansanvastaisen politiikan mukaisesti.

Vasemmistoliittoa leimaa syvä aatteettomuuden tila. Se mainostaa itseään "kolmantena vasemmistona" ja Ranskan vallankumouksen jalojen aatteiden toteuttajana tämän päivän globaalissa Suomessa. Sen puolueohjelmassa korostetaan kestävä kehitystä ja työn ja pääomien tasa-arvoisempaa jakamista. Sinänsään Vasemmistoliiton yleispätevät linjaukset ovat ihan tavoittelemisen arvoisia, mutta keinot niiden toteuttamiseksi ovat hataralla pohjalla.

Vasemmistoliitto katsoo, että markkinatalouden oloissa voidaan taistella työväenluokan paremman elintason ja oikeudenmukaisen maailman puolesta. He kuvittelevat, että yhteistyössä kapitalistien kanssa voidaan rakentaa yhteiskunta, jossa suuryritykset ja pankit ovat kansan hallinnassa, tulojako on tasaveroisempaa ja hyvinvointipalvelut turvataan kaikille. Onko naurettavampaa kuulukaan? Me tiedämme sen, etteivät kapitalistit tule koskaan vapaaehtoisesti luopumaan monopoleistaan tai hellittämään kukkaronnyörejänsä. Vasemmistoliitto on

hylännyt kokonaisuudessaan marxistin ja kasvattanut SKDL-läisistä juuristaan omituisen yleisvasemmistolaisen väivaiskoivun, joka kaatuu pienimmänkin aatteellisen keskustelun puhurin lyödessä siihen.

Hiljattain Yrjö Rautio erosi Vasemmistoliiton pääntorven Kansan Utisten äänitoimittajan paikalta ovet paukkuun. Hän syytti Vasemmistoliittoa aatteen kadottamisesta. Sinänsä hassu väite, sillä eihän Vasemmistoliitto ole aatettaan voinut kadottaa, kun se ei sitä koskaan ole löytänytäkään. Tosin Raution mielestä aatteellisuus on sitä, että nöyryttää EU-kapitalisteille ja ankkuroidutaan entistä enemmän demareihin. Suvi-Anne Siimeshän on koko ajan tätä toteuttanut, mutta ilmeisesti se Raution mielestä oli liian hidasta. Jotkut tahot ovat jo ehdotaneet kahden "työväenpuolueen", Vasemmistoliiton ja SDP:n yhdistämistä. Se voisikin tapahtua. Eihän näiden kahden puolueen periaateohjelmissa ole juurikaan mitään eroa - SDP:n lippu vain on väriltään enemmän punainen! Vasemmistoliitto ja SDP ovat kuin nuori pari. Morsian Vasemmistoliitto haluaa päivisin näyttää itsenäiseltä, mutta yöt se nukkuu sulhasensa SDP:n sängyssä.

Suvi-Anne Siimeksen johtama puolue on mustannut vanhan perinteisen työväenluokan puolueen perinnön ja vie sitä kohti lopullista romahdusta. Vasemmistoliiton jäsenkunta on kirjavaa, mutta sitä ei ole räätälöity Vasemmistoliiton raameihin. Osa kannattajakunnasta voisi olla aivan hyvin demareita, osa vihreitä ja osa kommunisteja.

Vasemmistoliittoa pidetään vain SKDL:n työnjatkajana ja sen vuoksi sillä vielä on kannatusta ympäri Suomen. Mutta sitä mukaa kun sen vanha työväentaustainen jäsenkunta vähenee luonnollisen poistuman kautta, sen kannatus laskee. Vasemmistoliitolla kun ei ole mitään tarjottavaa edistykseksielle nuorisolle.

Me tarvitsemme uuden vasemmiston. Vasemmiston, joka on kansan äänitorvi, sen oikeuksien puolustaja ja todellisen hyvinvoinnin rakentaja, eikä EU:n ja suurpääoman nukketatterin marionetti, kuten tämä ns. "kolmas vasemmisto".

Antti Siika-aho,
Haapajarvi

Työpaikkoja uhrataan euron alttarille

USA:n dollari on halventunut. Euro maksaa lähes dollarin ja 30 senttiä (1,3 dollaria). Euro on vahva, koska dollari on heikko. Vahvan euron vuoksi vienti kärsii. Vientiyrityksen täytyisi nostaa hintoja 30 % Yhdysvalloissa saadakseen saman määrän euroja kuin silloin, kun eurolla saa dollarin.

Kiina-ilmio vie sijoitukset Kiinaan ym. ns. halpamaihin. Kysymys ei todellakaan ole mistään pienestä ilmiöstä vaan globaalin kapitalismin valtasuuntauksesta. Kiinan kapitalismia tällainen alipalkkatun työn käyttäminen nostattaa. Samalla se polkee työlläisten palkka- ym. etuja koko maailmassa. Kuva uuden uutukaista hotellikeskuksesta Pekingissä.

1990-luvun lopulla euro oli heikko ja eurolla sai vain 84 dollarisenttiä. Näistä ajoista euro on vahvistunut yli puoliosta kertaiseksi suhteessa dollariin. Eli vientiyritys tarvitsee yli 50 %:n hinnan korotuksen Yhdysvaltojen markkinoilla saadakseen saman määrän euroja kuin 1990-luvun lopulla. Tällaiset hinnan korotukset eivät ole mahdollisia, koska vientiyritys ei saisi mitään kaupaksi korotetuilla hinnoilla.

Niinpä vientiyrityksen on tyydyttävä siihen, että myydessään entisillä hinnoilla se saa vähemmän määrän euroja kuin ennen.

Tämän menetyksen vientiyritys ottaa jostain pois. Joko voitot alenevat tai palkat alenevat tai verot alenevat tai materiaalit pitää saada halvemmalla. Jos kustannukset eivät alene vaan voitot, sijoittajat siirtävät rahansa pois. Sen estämiseksi tuotantoa siirretään pois

euroalueelta sinne, missä se on kannattavampaa. Tämän estämiseksi valtio voi alentaa veroja. Sen kääntöpuolena on, että sosiaali- ja terveystalvueluita, joukkoliikennettä ynnä muuta supistetaan tai niiden hintoja korotetaan. Samoin pienennetään lapsilisiä, eläkkeitä, työttömyyspäivärahoja ja opintotukia sekä esimerkiksi maatalouden kansallisia tukia.

Jos veroja ei leikata, vaihto-ehto on, että palkkoja alennetaan tai ei ainakaan koroteta hintojen nousua vastaavasti. Tätä on työpaikoilla vaikea hyväksyä, mutta sitä tehdään. Myöskin väkeä irtisanoitaan ja vähennetään muilla keinoilla. Se taas heikentää työllisyyttä ja nostaa työttömyyttä. Tästä myös seuraa, että yhteiskunta saa vähemmän veroja palkkatuloista ja työttömyysmenot ovat korkeammat. Sen vastapainoksi leikataan muita menoja.

Tällaisessa tilanteessa, kun euro on kallis, työllisyydellä voidaan perustella palkkojen alentamista ja irtisanomisia edes loppujen työpaikkojen turvaamiseksi ja julkisten menojen leikkaamista sekä yhteisverokevennyksiä. Tätä voidaan perustella Kiina-ilmioilla ja globalisaatiolla, koska euro on pyhä lehmä, jota ei arvostella. Euro on osa sitä poliittista linjaa, jolla Suomea ollaan viemässä EU:n niin sanottuun ytimeen, joka sisältää myös sotilaallisen liittoutumisen ja luopumisen kansallisesta päätösvallassa eli itsenäisyydestä. Tätä perustellaan turvallisuuspoliittisella välttämättömyydellä.

Euroopan Keskuspankki EKP

ei ole kantanut todellista huolta euron liiallisesta vahvuudesta, vaan puhunut inflaatiovakaudesta. Kun Yhdysvallat on toteuttanut elvyttävämpää politiikkaa, Euroopan Keskuspankki on inflaatiohalla perustellut kireämpää politiikkaa. Aiemmin inflaatiohankana käytettiin ruoan ja öljyn hinnan korotuksia. Nyt inflaatio on matalaa ja kireää linjaa perustellaan sillä, että se näin saadaan pysymään matalana.

Valuuttavakauden aikaansaamisessa Euroopan Keskuspankki on totaalisesti epäonnistunut. Tätä peitetään sillä, että puhutaan Saksan ja Ranskan alijäämistä eli että valtion tulot eivät kata menoja, vaan vajetta jää yli 3 %. Tuo maainen 3 % on kirjattu Maastrichtin sopimukseen. Suuria jäsenmaita syytetään siitä, että ne eivät piittaa sopimuksista. Tämä on tietysti ongelma, koska eurojärjestelmässä pikkumaan sopimuksien piittaamattomuus vie EU:n tuomioistuimeen. Niinpä komissio vie nyt Saksaa ja Ranskaakin EU:n tuomioistuimeen.

Mutta tuomioistuinasiat ovat eri asia kuin talous. Talouden kannalta ydinkysymys on se, että on järkevääkin, että Ranskalla ja Saksalla on talouden laskusuhdanteessa budjettialijäämiä. Se tarkoittaa, että heikon yksityisen kysynnän vastapainoksi ylläpidetään julkista kysyntää ja tällä tavoin työllisyyttä. Euroopan Keskuspankin mielestä tämä ei käy ja se on osa kireän poliittikan perustelua. Mutta Euroopan Keskuspankin mielestä sen oma totaalin epäonnistuminen valuuttavakauden turvaamisessa taas on

sallittua. He ovat epäonnistuneet ja pyrkivät pääsemään kuin koira verjässä syytellemällä muita.

Näiden epäonnistumisten alttarilla uhrataan Suomen ja Euroopan teollisuus-työpaikkoja eikä irtisanottuja ja työttömiä paljon lohduta selittely ja asioiden peittely. Joku sanoo, että Suomen vienti Yhdysvaltoihin on kuitenkin vain osa Suomen kokonaisuviennistä eikä sillä olisi ratkaisevaa merkitystä. Tosiasia kuitenkin on, että dollarin halpumus aiheuttaa, että Pohjois-Amerikka kilpailee halvemmalla valuutalla myös Euroopan markkinoilla myös Eurooppaan suuntautuvan Suomen viennin kanssa ja Pohjois-Amerikka kilpailee mailla maailmanmarkkinoilla maaden halvasta valuutasta kilpailuedun. Lisäksi Kiinan valuutta on sidottu dollariin ja kun dollari on halpa, Kiinankin valuutta on halpa eikä euroalue kykene kilpailemaan Kiinan kanssa. Kallis euro siten vahvistaa Kiina-ilmioita. Samoin dollarin vanavedessä maailman lähes kaikki muutkin valuat ovat halpoja. Ja euroalueella ja vahvan valuutan Japanissa työllisyys on keho.

Ei se mitään. Kallin euron myötä dollareita saa enemmän ja matkustaminen Yhdysvaltoihin tulee halvemmaksi. Jos siis on haaveita käydä Atlantin takana, kannattaa käydä nyt. Vaan ei se hyöty korvaa sitä, jos on menettänyt työpaikan.

Pekka Tiainen

Vajeita

Viime vuonna on puhuttu turvallisuusvajeesta. Mutta; Mitä se on? Vaikka ensi näkemältä ei uskoisi, niin vajeita on monin verroin enemmän kuin joku sotilaallinen liittoutuminen, liittoutumattomuus tai NATO.

Maailmaa vavisuttavia vajeita on löytynyt amerikkalaisista jättiyhtiöstä, joiden kirjanpitoa herrat tekivät mielensä mukaan ja puhalsivat ties minkäläiset määrät dollareita. Puhalluksessa pienosakaat ja työlläiset menettivät miljardeja dollareita sijoituksina, palkkoja ja eläkevaroina. Italiassa elintarvikealan suuryrityksestä herrat puhalsivat lähes kymmenen miljardia euroa jne.. Samanlaista vajetta taitaa tulla lisääkin.

□ □ □

Viime vuoden viimeisenä päivänä suurin suomalainen sanomalehti julisti kuuden palsta otsikolla: "Työeläkeyhtiöt houkuttelevat eläkkeelle jääviä pysymään töissä". Heti vuoden vaihduttua sama lehti julisti viiden palstan otsikolla: "Työttömyyden pelko kalvaa joka toista suomalaista". Lienee selvää, että normaalioloissa ihmiset tekevät töitä niin pitkään kuin jaksavat.

Yritykset ovat kuitenkin toista mieltä. Viimevuoden maaliskuussa Finnair väheni työntekijöitä, joista

82 prosenttia pantiin eläkkeelle ja 18 prosenttia sai potkut. Vastaavasti hutikuussa Telia-Sonera passitti eläkkeelle 57 prosenttia ja antoi potkut 43 prosentille. Huhti- ja elokuussa Elisa pani ulos heitetyistä eläkkeelle 55 prosenttia ja antoi potkut 45 prosentille jne.. Viime vuonna eläkkeelle siirtyneistä 62 prosenttia joutui työkyvyttömyyseläkkeelle tai työttömyyseläkeputkeen, 38 prosenttia "pääsi" varhennetulle tai normaalille vanhuuseläkkeelle. Tästä näkyy, että työnantajat haluavat päästä eroon ennen muita vanhemmista työntekijöistä, joten eläkkeelle jäävällä ei ole valinnan mahdollisuutta. Se on työnantajilla. Tässä on työeläkeyhtiöillä, mutta varsinkin vanhemmilla ja nuorilla työlläisillä valtava turvallisuusvaje.

□ □ □

Varma-Sampo on tehnyt esimerkiksi kaskelman työssä pysymisen vaikutuksesta eläkkeeseen. Laskelma kuvaa säännöllisen kokopäiväisen koko työhistorian aikaista eläkettä. Sen mukaan 63 vuotiaan esimerkiksi kenenkään eläke on 1 014 euroa kuukaudessa. Jos sama henkilö tekee töitä 65 vuotiaaksi, on eläke noin 19 prosenttia suurempi ja jos on töissä 68 vuotiaaksi, eläke on 47 prosenttia suurempi.

Mutta 90-luvulla työelämänsä aloittaneet nuoret ovat erityisen kurjassa asemassa, kun jo nyt lähes puolet työvoimasta tekee erilaisia pätäkötöitä. Heille tulee vuodessa

kahdentoista sijasta keskimäärin vain kuusi eläkkeeseen oikeuttavaa työkuukautta. Siitä saa parhaassa tapauksessa puolet esimerkin eläkkeestä. Eikä parempaa ole näköpiirissä. Päinvastoin! Näin siksi, että virallistenkin ennusteiden mukaan jatkossa tuottavuus kasvaa tuotantoa nopeammin joten työ vähenee ja työttömyys lisääntyy. Kun sosiaaliturvan leikkaukset jatkuvat, tässä on nykyhetken ja tulevaisuuden toimeentulon huikea turvallisuusvaje.

□ □ □

Todelliset vajeet sivutetaan, sillä aseiden kalistelu näyttää sankarillisemmalta. Siihen meillä on perinteitä.

Kun Hitler nousi valtaan, hän julisti kaikelle maailmalle, että Saksa tarvitsee idästä elintilaa, joka saadaan hävittämällä juutalaiset, kommunistit ja bolshevistinen Neuvostoliitto. Ja sehän sopi suomalaisille, sillä 1918-44 Suomi oli puolifasistinen maa. Tuhanet ja taas tuhanet sodan ja fasismin vastustajat sekä kommunistit, joita ei tapettu, heitettiin vankiloihin ja keskitysleireihin.

Saksassa ja Suomessa oli sama kaiku askelten. Se oli Leningradia uhkaava turvallisuusvaje. Siksi Neuvostoliitto esitti Suomelle aluevaihtoa. Suomi antaisi sille Karjalan kannaksen ja saisi korvaukseksi Itä-Karjalasta sitä enemmän aluetta. Se ei Suomelle kelvannut. Talvisodassa Suomi menetti Kaakkois-Suomen ja Leningrad sai turvavyöhykkeensä.

Sen jälkeen Hitler toi joukkonsa

Suomeen. Niiden turvin alkoi jatkosota. Sanottiin, että se on sota savijaloilla seisovan jättiläisen kanssa. Siinä leikkissä piti luoda Suur-Suomi, jonka itäraja on Uralilla. Toisin kävi. Suomi hävisi sodan ja rauha tuli vasta, kun Neuvostoliitto sai poistettua Leningradin turvallisuusvajeen ja kun Suomi asettui sen rinnalle Hitleriä vastaan.

Kun Suomella ei ole mitään luonnonrikkauksia, joita Venäjällä ei olisi monin verroin, niin Suomella ei ole sieltä tulevaa turvajajetta.

□ □ □

Suomen teollisesta ja finanssitoiminnasta enemmistön omistavat ulkomaalaiset. He tietävät, että ulkomainen omistus on tanssia ruutiynnryllä. Siksi suurkapitalistit pelkäävät. Mutta, he uskovat, että USA:n eri puolilla maailmaa olevat 125 sotilastukikohtaa ja niiden puolimiljoonaa hampaisiin asti aseistettua miestä turvaa heidän etunsa. Luvuista puuttuvat Afganistan ja Irak.

Suomella ei ole erityistä turvallisuusvajetta. Ainoa vaje tulee suurpääoman omistajien Yhdysvalloista. Se vaatii YK:lta lupaa (artiklan 51 muuttamista) ryhtyä sotaan milloin sitä huvittaa ja ketä vastaan tahansa. Yhdysvaltojen mukaan sillä pitää olla oikeus suistaa vallasta kaikki, jotka "uhkaavat" sen turvallisuutta. Esimerkiksi Iranin mullahit ovat rikollisjengi, joka on suistettava vallasta "tunteematta suurempia omantunnon pistoksia kuin poliisin tarkka-ampuja tuntee

ampuessaan panttivangin ottaneen rikollisen" (HS 11.1.04).

NATO on USA:n maailmaa valtaavan imperialistisen sotakoneen jatke, se on myös sen politiikan jatke. Sen sotaisia mielenkiinto ei kohdistu pelkäämistä "roistovaltioihin". Se ulottuu myös Eurooppaan. USA:n mielestä "Ranskalaiset ovat hölmöjä ja lyhytnäköisiä yrittäessään rakentaa Euroopasta vastapainoa Yhdysvalloille." (Perle) ja vaatii, että eurooppalaisten on valittava asettuvatko he Euroopan vai USA:n puolelle – ainoan todellisen roistovaltion puolelle!

□ □ □

Todellinen maailmanlaajuinen, globaali, turvallisuusvaje on ihmisten toimeentulossa, sosiaaliturvassa, terveyden- ja sairaanhoitodossa. Loppematalla aseiden kalistelu ja toisten maiden rikkauksien kähkiminen – amerikkalaisten suurpääoman arkkuihin kansallisten etujen nimissä – saataisiin kaikki ihmisten tarpeet hoidettua ja terrorismi häviäisi maailmasta.

Loppematalla yletön voittojen kähkiminen koko väestön kustannuksella, saataisiin myös Suomessa työttömyys ja kaikki sosiaaliset ongelmat hoidettua.

Kai Konturi

Joukkoliikenteen kriisiin saatava ratkaisu

Joukkoliikenteen kriisistä kerroo, että 31.8.2003 julkaistun Tampereen yliopiston tutkimuksen mukaan yli 60 % pääkaupunkiseudun kuljettajista haluaisi vaihtaa työpaikkaa. Tutkimus osoitti, että pääkaupunkiseudun joukkoliikenteen kilpailuttaminen on vähentänyt työssä viihtymistä ja lisännyt stressiä. Henkilöstön työolot ovat heikentyneet ja koko toimialan imago on ryvettynyt, kommentoi tutkimuksen tuloksia virkamiesliittolaisten pääluottamismies **Marko Joupila**. Bussikuljettajista 58 %, varikotyöntekijöistä 49 % ja toimistotyöntekijöistä 39 % koki kilpailuttamisen vaikutukset negatiivisina. Yleinen suhtautuminen kilpailuttamiseen oli vieläkin kielteisempää. 73 % kuljettajista ja varikotyöntekijöistä tuomitsi sen. Kuljettajien kokema stressiä lisää liikenteen tukkoisuus, liian tiukat aikataulut ja taukojen lyhyys. Myöskään ruuhkaliikenteen vaatimasta työpäivän kaksiosaisuudesta ei ole päästy, vaan työhön sidonnaisuus aika voi olla jopa 13 tuntia.

Kilpailuttaminen käynnistettiin 1980-luvun lopulla perusteluna kustannussäästöt. Käytännössä se johti kilpailuun työvoimakustannuksilla. Kilpailussa voittaneet yritykset ottivat hävinneistä työntekijöitä heikennyillä työehdoilla. Se johti bussiliikenteen lakkoihin ja asian viemiseen aina EU-tasolle saakka vaatimuksena, että työntekijät tulee ottaa kilpailuun voittaneeseen yritykseen samoilla työehdoilla, jotka hänellä on ollut kilpailun hävinneessä ja työntekijät irtisanovassa yrityksessä. Eli tilanne vaadittiin rinnastettavaksi liikkeen luovutukseen, jossa työehtoja ei saa heikentää. Bussifirmat nimittäin alkivat kilpailla heikentämällä työehtoja ja alentamalla palkkoja.

Jotain on pahasti vialla, kun samanaikaisesti työntekijöiden asema heikenee, hintoja korotetaan ja linjoja karsitaan. Mm. 31.1.2004 HKL ja Helsingin joukkoliikenteen

Helsingin kaupunki nosti joukkoliikenteen matkalipun hintoja 9 %:lla vuoden 2004 alussa. Korotus toteutettiin kaupunginvaltuustossa 28.10.2003 äänin 42-38 kokoomuksen, kahden rkp-läisen ja demareiden äänin kolmen demarin livetessä korotusrintamasta. 5.2.2004 YTV:n lipputuloista paljastui yli 6 miljoonan euron vaje. Se tietää 10 %:n korotuksia seutulipun hintoihin vuoden 2005 alusta tai linjojen karsimista ellei joukkoliikenteen ongelmia ratkaista.

Otaniemeen menevä liikenne toimii tällä hetkellä ahtaissa tiloissa Kampin metroaseman luona. Kaikki Otaniemessä opiskelevat ja työskentelevät ihmiset odottelevat länsimetroa, joka osaltaan helpottaisi tuhansien ihmisten elämää, puhumattakaan Espoon omista asukkaista.

lautakunta esittivät uusia säästöjä seutulienteeseen. Malmin seudulla tärkeiden linjojen 522 ja 512 liikennettä esitetään supistettavaksi vastineeksi jakerilinjain avaamiselle. Karsimista perustellaan myös Keravan kaupunkiradan käyttöönotolla syksyllä 2004. Tällä perustellaan muitakin linjojen huononnuksia. Maunulan bussilinja oltiin lopettamassa. Asukkaiden voimakas vastustus johti linjan säilyttämiseen, mutta supistettuna. Junaliikenteen puolella Martinlaakson radan yöhäisvuoja suunnitellaan lopetettavaksi. Raitiovaunu ykköstä oltiin lopettamassa, mutta asukkaiden vastustuksen vuoksi siitä peräinnyttiin. Heikennyksiä kuitenkin tehtiin. Koko ajan valmistellaan kuumeisesti muita linjojen karsimisia.

Joukkoliikenteen tilannetta kärjistetään Helsingissä laskeamalla kahden vuoden aikana siihen budjetoituja varoja reaalisesti 66 milj. markkaa eli 11 miljoonaa euroa. Tällä perustellaan linjojen lopettamisia ja vuorovälien harventamista.

Helsingissä korotukset painottuvat matkakortille ladattaviin arvolippuihin. Ihmiset on juuri houkutteltu uuteen järjestelmään ja sitten viedään läpi korotukset. Korotuslinjaa ajetaan, vaikka aikaisempin tutkimusten perusteella vuoden vaihteen takan korotukset laskevat HKL:n asiakasmäärää noin 3 %. Se vie käytännössä kolmanneksen hinnankorotuksen tuomasta lipputuloarviosta. Lipun hinnan korotukset ja joukkoliikenteen karsiminen lisäävät yksityisautoilua keskusta-alueilla ja siitä aiheutuvia ongelmia. Niiden ratkaiseminen vaatii jälleen uusia kustannuksia kuten uusien parkkitilojen rakentamista. Joukkoliikenteen käyttäjissä on myös paljon opiskelijoita, eläkeläisiä ja työttömiä sekä toimeentulotuen saajia. Matkakustannusten kasvu aiheuttaa lisävastustarvetta ja yksityisautoilun lisääntyminen keskusta-alueilla lisää myös saastumisongelmia, vaikeuttaa pyöräilyä ja kasvattaa onnettomuusriskejä. Käytännössä hinnan korotuksilla ja karsimisella aiheu-

tetut säästöt ja lisätulot joukkoliikenteen puolella jäävät näennäksiksi eivätkä korjaa kunnan taloutta.

Oman kortensa kekon joukkoliikenteen ongelmien pahentamisessa on laittanut eduskunnan enemmistö,

Pekka Tiainen

Joukkoliikenteen kriisin korjaamiseksi:

- Erityisesti pidemmäksi ajaksi ostettujen lippujen hintoja on alennettava.
- Kertalipun hintoja on alennettava eläkeläisten kohdalla, koska pidempiaikainen lippu ei ole aina tarpeen.
- Arvonlisävero on poistettava joukkoliikenteen lipun hinnoista.
- Suunnitelmia vähentää kuntien maksamaa tariffitukea joukkoliikenteelle ei tule toteuttaa.
- Kuljettajien palkkausta on parannettava. Työhön sidonnaisuusajaa on lyhennettävä. Ajoaikatauluja etenkin ruuhkaliikenteessä on helpotettava ja vapaita bussikaistoja on kehitettävä ruuhkaliikenteen ajosujuvuuden parantamiseksi.
- Linjojen siirtymässä yritykseltä toiselle kuljettajan siirtymisen toiseen yritykseen on taattava vähintään entisin työehdoin.
- Linjojen heikennyksistä on luovuttava. Raitioliikenneverkkoa tulee avata uusille alueille.
- Länsimetrosta tulee tehdä toteuttamispäätökset. Helsingin tulee viivyttämättä aloittaa metron rakentaminen Lauttasaareen.
- Metron iltavuoroja tulee jatkaa vuorokauden vaihteen yli.
- Valtion rautateiden yksityistämisuunnitelma on hylättävä.

Pankkien palvelumaksuille on saatava katto

Eduskunnassa on tehty pitkästä ajasta ensimmäinen lakialoite, jossa yritetään rajoittaa rahavallan toimia ja asettaa selkeästi pienituloisten puolelle. Tämä aloite on 122 kansanedustajan allekirjoittama vaatimus 2,5 euron katon asettamisesta pankkien perimille palvelumaksuille. Pankit ovat jatkuvasti nostaneet palvelumaksujaan. Korkeimmillaan niistä on peritty jo 8 euroa eli lähes 50 entistä mummon markkaa. Maksu on täysin kohtuuton ja ryöstöluontoinen ja se kohdistuu valtaosaltaan köyhiin eläkeläisiin, joilla ei ole enää valmiuksia opetella internetin tai maksuautomaattien käyttöä.

Pankit puolustelivat korkeita palvelumaksujaan sillä, että hal-

vempia maksutapoja on olemassa ja että pankkimaksuilla halutaan asiakkaiden siirtyvän pois pankkien tiskeiltä maksamaan itse laskunsa laskuautomaateilta tai internetin kautta. Mutta tämä tavoitehan on jo oikeastaan saavutettu. SPY:n tutkimuksen mukaan yli 70% suomalaisista maksaa jo nyt laskunsa joko internetin tai maksuautomaattien kautta. Vain vajaa 10% maksaa enää perinteisesti pankin kassalla, mutta juuri he ovat valtaosaltaan yli 65-vuotiaita pienituloisia. Palvelumaksut iskevät raskaasti juuri pienituloiseen eläkeläisryhmään. Heidän käyttövaroitetaan palvelumaksut vievät aivan kohtuuttoman osan.

Pankkiasioista vastaava ministeri RKP:n **Ulla-Maj Wideroos** ei halua lakia pankkimaksujen katoa. Wideroos perustelee, että jo EU rajoittaa puuttumista yritysten markkinaehtoiseen toimintaan. Samoin Kokoomuksen kansanedustajat vastustavat palvelumaksukattoa. Kansanedustaja **Jari Koskinen** syyttää, etteivät kansanedustajat ymmärrä pankkitoiminnan perustaa ja että eduskunnan pankkivastainen ilmapiiri ihmetyttää.

Mutta, aivan kuten nykyinen pörssitalous on irronnut reaali-todellisuudesta, aivan sama on tapahtunut pankkeille. Hyvä on, että niille tavallisten säästäjien rahat vielä edes kelpaavat. Näille pankkimaksujen puolta-

jille kerrottakoon, että normaalisti pankkitoiminnan pitäisi perustua siihen korkomarginaaliin, joka syntyy korkeampien lainakorkojen ja matalampien talletuskorkojen välillä. Nyt kun pankit ovat menneet tukemaan kaikenlaista keinottelupääomaa ja sijoitusrahastoja asiakkaiden pankkisäästöjen sijaan, tämä pankkitoiminnan perusta on tietenkin kärsinyt. Vika ei ole pankin asiakkaissa vaan siinä, että pankkitoiminta on perusteiltaan pielessä.

Muistettakoon, että pankkien palvelumaksut tulivat käyttöön vasta v. 1983 pankkilakon jälkeen. Sitä ennen mitään palvelumaksuja ei tunnuttu. Tuolloin käyttöön otettu palvelumaksu oli jotain

parin markan luokkaa. Tästä ne ovat siis jo "parhaimmillaan" melkein 25-kertaistuneet.

Suuri raha on nyt kovasti ihmissäään, kun eduskunta jollakin tavoin haluaa rajoittaa sen toimintaa. Mutta, eduskunta säättää lait, joiden mukaan rahamiestenkin Nalle Wahlrooseineen on toimittava.

Toivotamme tälle SDP:n kansanedustajalle Jukka Gustafsonin lakialoitteelle mitä parhainta menestystä. Palvelumaksukatto tosin voisi olla vieläkin pienempi, esim. 50 sentin luokkaa, tai sen voisi kokonaan poistaa, että pankkien toiminta olisi jälleen perinteisillä juurillaan, sillä perustalla millä sen kuuluisikin olla.

RK/KÄ

Leningradin saarron murtumisesta 60- vuotta

Hitlerin Saksan alkunestystä sodassa olikin musertava. Neuvostoliitto ei ollut ollenkaan valmis ottamaan vastaan sellaista massiivista iskuja, minkä Hitlerin fasisiarmeija maahan kohdisti. Vain kaksi ja puoli kuukautta hyökkäyksestä saksalaisten pohjoinen armeijaryhmä oli jo Leningradin porteilla. Leningrad saartettiin 8. syyskuuta 1941 saksalaisten toimesta eteläpuolite. Karjalan kannaksen suunnalla saarto varmisti Suomen armeija, joka oli vallannut takaisin talvisodassa menettämänsä alueet.

Leningrad joutui ankaran pommituksen ja tykistötulen kohteeksi. Kaupungista oli jo ehditty evakuoita väestöä, mutta saarroksiin jäi kaupungin puolustajien lisäksi n. 2,9 miljoonaa asukasta, joista 400.000 oli lapsia. Ruokaa kaupunkiin jäi vain muutamaksi kuukaudeksi. Talven tullen jonkin verran ruokaa saatiin ilmaitte ja Laatokan jäätien avulla. Talvi 1941-42 oli poikkeuksellisen ankara ja se olikin saarron pahin vaihe. Leipää asukkaille riitti vain 125 g päiväksi, liikenne ei toiminut, ei talojen lämmitys, vettä ei saatu, sähköä saatiin vain ajoittain ja kaupunki paloi saksalaisten pommien ja tykistötulen vaikutuksesta. Yksinomaan tammi – helmikuussa 1942 Leningradissa kuoli 200.000 ihmistä joko pommituksiin, nälkään tai kylmyyteen.

Kirjailija **Nikolai Tihonov**, joka oli koko piirityksen ajan Leningradissa kuvasi piiritystä näin: "Autot ja raitiovaunut jäätyivät paikoilleen ja seisovivat kaduilla kuin valkoisen kuoren peittämät kuvapatsaat. Kaupungin yllä loimisi tulipalojen liekki. Koittivat päivät joita ei olisi voinut kuvitella rohkeinkaan fantasiakirjailija. Danten helvetin kuvat himmenivät, sillä ne olivat vain kuvia, mutta täällä elämä otti tehtäväkseen näyttää hämmästyneille katseille ennen näkemätöntä todellisuutta. Se asetti ihmisen pohjattoman kuilun partaalle ikään kuin tarkkaillen, mihin hän kykenee, mihin hän pyrkii ja mistä ammentaa voimia..."

Kaupunkiin jäi myös säveltäjä **Dmitri Shostakovits**, joka sävelsi siellä 7. sinfoniansa, "Leningrad sinfonian", jossa hän musiikin keinoin kuvailee saksalaisten raakalaismaista hyökkäystä ja langettaa sille musertavan moraalisen tuomion.

Kaikesta huolimatta kaupunki kesti. Sen puolustajat eivät antautuneet. Sen tehtaat pystyivät toimittamaan aseita puolustajilleen. Piirretty Leningrad pystyi pitämään yhteyttä emämaahan "Elämän tien", Laatokan kautta. Sen kautta voitoin viedä kesällä laivoilla ja talvella jääteitä pitkin siviiliväestöä pois kaupungista ja tuoda sotilaita, elintarvikkeita, sotatarvikkeita ym. tarvittavaa piirittettyyn kaupunkiin.

Sodassa tapahtui ennen pitkää käänne Neuvostoliiton hyväksi.

Eräs toisen maailmansodan traagisimpia, mutta samalla sankarillisimpia sivuja on Leningradin 900 päivää kestänyt piiritys. Kun Hitler hyökkäsi Neuvostoliittoon 22.6.1941, hän piti Neuvostoliittoa "savijalkaisena jättiläisenä" tai lahona rakennuksena, joka sortuu heti kun vain ovi potkaistaan sisälle. Hitler oletti valloittavansa Neuvostoliiton ja orjuuttavansa sen kansat muutaman kuukauden kuluessa. Saksa hyökkäsi Neuvostoliittoon kolmena suurena kiilana, joista tärkein oli Moskovan suunta, toinen oli Leningradin suunta ja kolmas Ukraina ja sen takana oleva Kaukasus. Hitlerillä oli jo suunniteltu päivämääräkin, jolloin hänen piti juhla paikan päällä Hotelli Astoriassa Leningradin valtaustaan.

Saksalaiset kokivat ensimmäisen suuren tappionsa koko toisessa maailmansodassa Moskovan edustalla marras- joulukuussa 1941. Sitten saksalaiset murskattiin vuodenvaihteessa 1942-43 Stalingradissa ja heinä-elokuussa 1943 Kurskissa. Mm. näiden neuvostoarmeijan suurten voittojen aikaansaaman käänteen ansiosta Leningradin saartokin osittain murtui tammikuussa 1943 ja lopullisesti Leningrad vapautettiin saarrosta vuotta myöhemmin 27. tammikuuta 1944.

Leningradin saarron yhteydessä sai surmansa arvioiden mukaan n. 800.000 ihmistä, joista 500.000 on haudattu Piskarjevan hautausmaahan 186 joukkohautaan. Tämä hautausmaa on tehty piirityksen vaikuttavaksi muistomerkiksi ja museoksi, jossa piirityksen uhreja käydään jatkuvasti muistamassa.

Helsingin pommituksilla oli yhteys Leningradin piiritykseen

Meillä Suomessa on muistettu viime päivinä ahkerasti Helsingin pommituksia, joista helmikuun alusta myös tuli kuluneeksi 60 vuotta. Suomalaisen tulkintojen mukaan Helsingin ilmapommitusta sai "torjuntavoiton" ja kaupunki säästyi melko pienin vaurioin. Valitettavasti henkensä pommituksissa menetti 146 siviiliä. "Torjuntavoittoa" on selitelty mm. sillä, että Neuvostoliiton "tuhansien pommikoneiden", tosiasiansa n. 200 lentokoneen, laivueet harhauettiin pommittamaan palavia puupinoja Vuosaarissa tai sitten neuvostokoneet, eivät uskaltaneet lentää Helsingin ilmapommituksen tiheään tuleen.

Kuka usko näihin sankaritaruihin? Ei neuvostoarmeijalla ollut tapana harrastaa siviileihin

Kuvassa vasemmalla Piskarjevon vaikuttava muistolehto, jonne on joukkohautoihin haudattuna puoli miljoonaa piirityksen uhria. Yllä olevassa kuvassa kuljetetaan tarvikkeita Laatokan jäätä pitkin Leningradin ja emämaan välisellä "Elämän tiellä". Tie oli saksalaisten jatkuvan tykistötulen kohteena.

hokdistuvia julmuuksia, pikeminkin se pyrki välttämään niitä viimeiseen asti. Saksalaisista ei voinut sanoa samaa. He vainoivat itärintamalla siviiliväestöä keskitysleirein, massiivisin joukkomurhin ja raakuuksin. Amerikkalaiset puolestaan tappoivat pelkästään Dresdenin ja Berliinin ilmapommituksissa satoja tuhansia saksalaisia siviilejä, enemmän kuin konsanaan atomipommeillaan Hiroshimassa ja Nagasagissa.

Miksi Neuvostoliitto sitten pommitti Helsingin?

Pommitukset tapahtuivat heti Leningradin saarron lauetta. Pommituksilla haluttiin antaa viesti Suomen johdolle, että Saksa on hävinnyt sodan ja Suomen olisi viisainta mitä pikimmin irrottautua sodasta. Suomen hallitukselle viestitettiin Ruotsin kautta tammikuun lopulla, että sen olisi syytä ottaa välittömästi

yhteys Neuvostoliittoon. Rauhasta tulisi sitä epädullisempi, mitä pitemmälle sota jatkui.

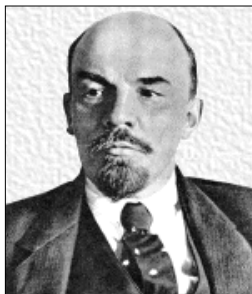
J.K. Paasikivi kävivin Salt-sjöbadenissa tapaamassa Neuvostoliiton Tukholman suurlähettiläistä Aleksandra Kollontaita 16.-22. helmikuuta. Neuvostoliitto esitti vaatimuksenaan, että Suomen olisi heti katkaistava suhteensa Saksaan, internoitava Saksan Suomessa olevat sotajoukot ja palautettava voimaan Moskovan v. 1940 rauhansopimus. Näitä ehtoja ei Suomen hallitus kuitenkaan hyväksynyt. Siksi Suomi kantoi moninkertaisesti raskaamman hinnan kuin Neuvostoliitto ennen Valko-Venäjän operaatioitaan päätti ratkaista Suomen kysymyksen Karjalan kannaksella tavalla, joka turvautui pysyvästi Leningradin turvallisuuden.

Suomi olisi välttynyt kesällä 1944 monilta uhreilta Kannaksen, Talin - Ihtalan ym. taisteluissa, jos Suomen johto olisi osannut lukea oikein ajan merkit helmikuussa ja olisi irrottanut ajoissa Saksan sotakumppanuudesta.

Helsinkiin neuvostoarmeija ei koskaan marssinut, mutta jostaikin kumman syytä se pääsi Berliiniin. Vain hourupäiset sotakiilkoilijat ja Karjalan takaisinvaltaajat voivat kuvitella, että se joutui Suomen armeijan paremmuudesta ja vahvemmuksesta Saksan armeijaan nähden.

RK/KÄ

LENININ KUOLEMASTA 80 VUOTTA

On kulunut 80 vuotta siitä, kun Vladimir Iljitsh Lenin tammikuun 21. päivänä 1924 kuoli Gorkissa äkilliseen sairauskohtaukseen. - "Oli kuollut hän, jossa ruumiillistui koko Venäjän vallankumous, hän, joka kantoi sitä aivoissaan, valmisteli, toteutti ja pelasti sen. Lenin, suurin ja kaikissa suhteissa puhtain historian luoja, - ihminen, jota enemmän ei kukaan ollut tehnyt ihmiskunnan hyväksi." (lainaus ranskal. kirjailijan Henri Barbusse'n muistokirjoituksesta)

Lenin syntyi 22.4.1870 Simbirskissä Volgan varrella ja vietti Volgan

seuduilla myös lapsuutensa Simbirskin, Kasanin ja Samaran läänissä. Isänsä kuoleman aikoihin 1886 Lenin sai vanhimmalta veljeltään Alexanderilta Marxin "Pääoman" tämän tullen kesällä lomalle Pietarin yliopistosta.

Vanhimman veljen elämä päättyi pian tämän jälkeen traagisesti, kun hänet vuoden 1887 maaliskuussa vangittiin kuulumisesta järjestöön, jota syytettiin murhayrityksestä tsaari Aleksanteri III vastaan. Vankeus päättyi teloitukseen saman vuoden toukokuussa.

Ei väkivaltaiselle anarkismitulle

Vaikka Lenin 17-vuotiaana nuorukaisena tunsikin suurta kunnioitusta veljensä sankaruutta kohtaan piti hän jo silloin terroristisia menetelmiä virheellisinä taistelussa yksinvaltaista tsarismia vastaan. "Ei, me emme lähde sille tielle" sanoi Lenin saatuaan kuulla Alexanderin osallistumisesta terroristisen järjestön toimintaan.

Aasea marxismien teoria Marxilaisuuden kannattajien luku oli Venäjällä 1880-luvun lopulla erittäin vähäinen. Lenin oli yksi

näistä ensimmäisistä, kun hän 1888 oli aloittanut Marxin ja Engelsingin teosten perusteellisen tutkimisen, joka jätti hänen lähtemättömän vaikutuksen. Marxisin teorian Lenin huomasi mahtavan ase, joka takaisi voiton taistelussa poliittisten oikeuksien puolesta ja kansanjoukkoihin kohdistuvaa häikäilemätöntä riistoa vastaan.

Vallankumoukselliseen taisteluun

Elokuun puolivälissä 1893 Lenin jätti Volgan varren maaseutu-alueet ja saapui 31. elokuuta Pietariin, silloisen Venäjän poliittisen elämän keskukseseen. Täällä 23-vuotias Lenin kävi käsiksi historialliseen tehtäväänsä liittävä hajanaiset marxilaiset ryhmät yhdeksi järjestöksi ja tehdä siitä työväenluokan poliittinen johtaja.

Lenin vakuuttui pian, että propagandan tekeminen vain "etummaisimpien" työläisten harvakukselle joukko ei riitä, vaan on välttämätöntä siirtyä myös laajaan poliittiseen agitaatioon päämääränä työväenluokan välittömien etujen puolustaminen. Tästä joukkoagitaation siirtymisestä oli sittemmin seurauksena uuden vaiheen alkaminen

Venäjän työväenliikkeen historiassa, mikä taas myöhemmin loi edellytykset Lokakuun vallankumoukselle ja maailman ensimmäisen sosialistisen valtion perustamiselle, Leninin suursaavutukselle!

Leninin ajankohtaisuus ei katoa

Tänään kapitalismin ideologit hyökkäävät koko voimallaan Leniniä vastaan ja yrittävät leimata hänen elämäntyönsä "terrorismitiksi" vähätellen kaikin tavoin hänen merkitystään. Heidän mukaansa Lenin pitäisi jo jättää rauhaan ja unohtaa. He osoittelevat sormellaan Leniniä mm. luokkataistelusta vaikka itse ovat omalla toiminnallaan esimerkki sen toteuttamisesta tänään hyökätessään parhaansa mukaan työväenluokkaa ja sen saavutuksia vastaan.

Mutta Työväenluokka ei Leniniä unohda. Hänen elämäntyötään ei voi kiertää, mikäli maailmassa halutaan joskus myös laajojen kansankerrosten elämään todellista edistystä.

Timo Nieminen / Toimitus

Suomi ja Nato: Osa 1

Kansalliset sotilaspoliittiset päätökset tulisi aina nähdä kansainvälisten sotilaspoliittisten muutosten mukaan ja tiedostaa että sotilaspoliittiset päätökset perustuvat taloudellisiin intresseihin kun eletään yhteiskunnassa jossa talouspolitiikkaa ohjaa monopo-likapitalismi.

Natottomien seurauksena armeija tuodaan kaduille.

Julkaisemme tässä Janne Rahikaisen artikkelin ensimmäisen osan. Toinen osa huhtikuun numerossamme.

Nykyään taloutta hallitseva monopolikapitalismi ei koe, että kansallinen puolustus täyttää sen taloudellisia tavoitteita. Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää että Suomessa riisutaan kansallista puolustusta ja valmistaudutaan osallistumaan kansainvälisiin operaatioihin, jotka heikentävät Suomen itsenäistä puolustusta. Suuntaus on samanlainen kuin useissa muissakin Euroopan maissa.

Vaikkakaan täällä ei puhuta palkka-armeijaan siirtymisestä, on tällä hetkellä puolustushallinnossa kaavailtu vuoteen 2007 mennessä koottavan noin 40 hengen taisteluyksikkö, joka koostuu sopusotilaista eli palkka-sotilaista. Tämän lisäksi on jo nyt varattu joukkoja Yk:n, EU:n ja Naton operaatioihin, jotka saataisiin mobilisoida 60 vuorokaudessa. Ja tämä palkattu joukko tulisi olemaan se runko, joka operoisi ulkomailla "kriisinhallinnan" nimissä. Tämän joukon siirtämiseen Suomi on nyt hankkimassa kuljetuskoneita. Tästä kertoi Yle 8.1.2004 uutisessaan "Suomi pohtii ison kuljetuskoneen hankkimista EU:n kriisinhallintajoukkojen kuljetustarpeisiin".

Valmiusprikaatin nimissä on siis jo nyt olemassa suomalaisia joukkoja lähettäväksi Naton tai EU:n alaisuuteen. Vaikka EU tekikin periaatepäätöksensä olla hyväksymättä ehkäiseviä iskuja, ei se estä sitä lähettämästä joukkojaan "kriisinhallintaan" myös taloudellisista syistä.

Silloin kun suunnitellaan sotilaalista liittoutumista, tulisi olla selvillä liittoutumisen syyt ja seuraukset sekä hyödyt ja haitat. Syyt ja seuraukset ovat taloudellisia ja hyödyn korjaa monopolikapitalismi, sekä haitan maksaa kansa. Kun kysytään, mitä vikaa on Natossa, tulisi vastata myös minkälaiseen Natoon oikein ollaan liittymässä ja millä perusteilla.

Miksi liittoutumista puolustellaan sillä verukkeella, ettei se tulisi nostamaan puolustusmenoja, kun samalla jätetään mainitsematta, että valmiusprikaatin menevät varat on suoraan poistettu kansallisesta paikallispuolustuksesta. Kun puretaan paikallispuolustusta sillä syyllä, ettei laajamittaisista hyökkäystä pidetä enää todennäköisenä. Kun näin vedotaan siihen, että liittoutumisella saataisiin suojaa samaa uhkaa vas-

taan, annetaan varsin ristiriitainen kuva maamme turvallisuuspolitiikasta.

Näin ollen voidaan kai kysyä, että mitä varten tulisi liittyä Natoon tai EU:n tiivistettyyn "puolustusytimeen", jos kerran laajamittainen hyökkäys on epäodennäköinen, varsinkin kun otetaan huomioon, että manner-Euroopan kaksi merkittävintä sotilasmahtia vähentävät merkittävästi sota-ajan vahvuuttaan ja valmistautuvat siirtymään kokonaan palkka-armeijaan.

Tästä oivallisia havaintoja on tehnyt tutkiva journalisti Pentti Sainio kirjassaan Maanpuolustusta vai suurvaltapolitiikkaa? " Yksi yhteinen ajatus "euroarmeijaan" joukkoja antaville maille on löytynyt: maavoimien joukkoja vähennetään, ammattisotilaiden määrää lisätään ja tulevaisuuden joukoista noin kolmanes pyritään nostamaan jossain muodossa ilmakuljetetuiksi, jos rahat vain riittää.

EU:n komennossa näitä joukkoja tulisi nopeasti voida kuljettaa lähes mihin maailmankolkkaan tahansa. Tähän "euroarmeijaan" on Suomikin tällä hetkellä luvannut antaa 1 500 sotilaaan joukon". Ollisikin hyvä tietää paljonko Natolla olisi lähettävä joukkoja, jotka olisivat kykeneviä operoimaan Suomen maasto- ja sääolosuhteissa. Eikä ole aivan samantekevää, mihin puolustusliittoon ollaan sitoutumassa, kun ottaa huomioon USA:n kannan Ranskan ja Saksan vetämään euroarmeijaan.

Kun kokoomus linjasi puolueensa kannan EU:n puolustusytimen turvatakuisiin, se todellisuudessa asetui vasten USA:n kantaa, joka vastusti jyrkästi tiivistä ja yhtenäistä eurooppalaista puolustusta, josta voisi muodostua kilpaileva sotilasliitto sen vetämälle Natolle. 30.11.2003 Ville Itälä täsmentää, että kokoomus haluaa vain vahvistaa Suomen turvallisuutta sellaisilla takuilla, että apua pyydetessä tiedetään jonkun tulevan apuun.

Suomi on jo nyt liitetty Natoon ja euroarmeijaan niin tiiviisti, ettei enää ole kyse kuin siitä, milloin Suomi on valmis sitoutumaan liittoutumaan sotilasoperaatioihin.

Ulkoasiainvaliokunnan puheenjohtaja Liisa Jaakonsaari totesikin vuoden 2003 marraskuussa Ylen lauantaispuheessa Suomen ja Naton tekevän jo nyt niin läheistä yhteistyötä, ettei Natoon liittyminen olisi kovinkaan dramaattinen muutos.

Toisin sanoen, sillä mitä mieltä kansa on, ei ole mitään merkitystä, koska poliittinen eliitti on tehnyt jo ajat sitten päätöksensä sotilaspoliittisesta linjastamisesta. Se on todennäköisin syy siihen, ettei keskustelua turvallisuuspoliittisista päätöksistä kyetä käymään poliittikkeen keskuudessa. Ja poliittinen eliitti ei tee mitään päätöksiä, jos sillä ei ole pääomapiirien tukea tai aloitetta.

Siitä kuinka lähellä liittoutumista nyt ollaan, saa hyvän kuvan puolustusministeriön kansliapäällikön Matti Aholan ilmoittaessa tämän vuoden alussa, että puolustusvoimat on vuonna 2008 organisaatioltaan valmis erilaisiin liittoutumisasiin vaihtoehtoihin. Ja edelleen ministeriön julkaiseman toiminta- ja taloussuunnitelman mukaan armeija on muutaman vuoden kuluttua valmis myös sotilaalliseen liittoutumiseen. Suomi voi halutessaan jatkaa liittoutumattomana tai se voi halutessaan liittyä Natoon. Puolustusvoimat valmistautuu molempiin vaihtoehtoihin.

Ja jatkona 3.1.2004 Hesarin haastattelema kenraaliluutnantti Ahola ilmoittaa, että alueellisesta organisaatiosta vähennetään yksi porras pois, todennäköisesti maanpuolustusalueet. Armeijan uudistusten yksi syy on raha. Puolustusvoimien pitää säästää toimintamenoistaan ja kääntää henkilöstömenot laskuun vuoteen 2008 mennessä, jotta ase- ja materiaalihankintoihin jäät riittävästi varoja.

Toinen syy on sodan ajan armeijan pieneminen. Supistuvien sotajoukkojen johtamiseen ei enää tarvita moniportaista esikuntajärjestelmää. Sodan ajan armeijan vähentyneet prikaatit ovat vuonna 2008 maavoimien komentajan suorassa johdossa. Näin siis nyt valmistaudutaan luopumaan koko maan kattavasta kansallisesta maanpuolustuksesta, joka perustui hajautettuun paikallispuolustukseen omina organisaatioina.

Eikä tämä yllätyksenä tule, jos on seurannut yleistä kehitystä maanpuolustuksessa. Jo kalusto hankinnat viittaavat siihen, että ollaan siirtymässä kansallisesta maanpuolustuksesta kansainvälisiin sotilasoperaatioihin.

Viimeisimpänä esimerkkinä on esitys risteilyohjusten hankinnasta. Risteilyohjukset ovat nimittäin kalliaita ja sen lisäksi niistä ei ole hyötyä, ellei omista niiden ohjaamiseen tarvittavaa satelliittia ja muuta järjestelmää. Lisäksi sillä

määrällä, mitä Suomella olisi varaa hankkia, ei olisi todellisuudessa mitään merkitystä. Ohjusten hankinnalla onkin merkitystä vasta isommissa sotilasliitossa, jossa ohjusten yhteenlaskettu lukumäärä on merkittävä sotilas-strategisesti. Ja taloudellisesti niille, jotka niitä myyvät.

On erittäin epäodennäköistä, että nykyisessä nopeassa sodankäynnissä ulkomailla olevat joukot ja kalusto ehtisivät ajoissa kotimaahan kriisin uhatessa. Varsinkaan kun nämä valmiusprikaatit ja niiden kalusto olisi liitettynä laajan sotilasliiton organisaatioon. Näinhän kävi suomalaisille SS-pataljoonille, joiden kotiuttamisesta neuvoteltiin

pitkään. Joukkojen ja kaluston, jotka mekin veronmaksajina rahoitamme, lähettäminen ulkomaille liitettäväksi ulkoiseen sotilasorganisaatioon voi olla joskus kohtalokasta. Puhumattakaan siitä, että kalusto, jota nyt hankitaan tai ehdotetaan hankittavaksi, ei edes sovellu kotimaan puolustukseen.

Tämä tarkoittaa myös muutoksia laeissamme. Suomen halutaan myös varautuvan osallistumaan sellaisiin "rauhanturvaoperaatioihin", joilla ei ole YK:n valtuutusta. Tämä merkitsee nykyisen rauhanturvain muuttamista vuoteen 2007 mennessä.

Janne Rahikainen

EU:n laajeneminen – lottovoitto kapitalisteille, tyrmäysisku Suomelle

Euroopan unioni laajenee toukokuun alusta 10:llä uudella itäeurooppalaisella jäsenmaalla ja 75 miljoonalla ihmisellä. Suomen pääomapiirit ovat mielisissään asiasta. Esim. Iita-Sanomien pääkirjoituksessa 10.1.04 otsikolla "EU:n laajennus avaa mahdollisuuksia" hehkutetaan itälaajenemisen näkyillä. "EU:n laajenemisen avaamien mahdollisuuksien hyödyntäminen edellyttää suomalaisilta poikkeuksellista aktiivisuutta ja ennakkoluulontota sopeutumiskykyä... Suomalaiset yritykset pitävät uusien jäsenmaiden kasvavia markkinoita tärkeimpänä liiketoiminnan edellytyksenä niissä vahvistavana tekijänä. Toiseksi tärkeimpänä tekijänä on uusien jäsenmaiden alhainen kustannustaso... Alhainen verotus ja matalat työvoimakustannukset vaikuttavat kuitenkin yritysten tuotantolaitosten ja pääkonttorien sijoituspäätöksiin."

Presidentti Tarja Halonen säästi uudenvuoden puheessaan globalisaation ihanoitua toteamalla, että "Suomi on nähty globalisaatiassa hyötyjänä ja menestyjänä – jopa esimerkkinä muille. Kansainvälisen kaupan esteiden vähentämisen myötä olemme voineet viedä tuotteitamme ja palvelujamme eri puolille maailmaa. Toki meillä on kokemusta globalisaation varjopuolustakin."

Pääomapiirit ja heidän asettamansa poliittinen eliitti sotkee nyt pahasti kaksi asiaa. Ei pääoman etu ole sama asia kuin Suomen kansan etu, kokonaan päinvastoin. Kun pääoma saalistaa voittojaan ns. halpamaissa, siitä ei Suomelle eikä sen kansalle hyötyjä heru. Mihin esim. Tarja Halonen unohti pöllumien viennin vaikutukset. Globalisaation päällimmäisin tulos on ollut kymmenien miljardien eurojen vienti vuosittain ns. halpamaihin. Suomen kansalle se on merkinnyt tuhansien ja taas tuhansien työpaikkojen siirtymistä ulkomaille, julkisen sektorin alasaajoja, kestotyöttömyyttä, maaseudun ahdingon syvenemistä, nuorison näköalattomuutta – lähes toivottomuutta. Tämä kaikki vain siitä syystä, että Suomen kapitalistit toimivat omien sanojensa mukaan innovatiivisesti, ennakkoluulottomasti ja sopeutumiskykyisesti.

Globalisaation ja sen yhtenä osana EU:n itälaajenemisen seurauksena on Suomen harvalukuisen eliitin rikastuminen, se on lottovoittoakin suurempi onnenpotku rahapiireille. Mutta samalla kun kapitalistit rikastuvat Suomi autoituu ja muuttuu EU:n peräkylyksi. Tarja Halonen esitti uudenvuoden puheessaan ratkaisuksi globalisaation ongelmiin oman kansallisen globalisaatiostrategian luomista. TT:n työmarkkinajohtaja Seppo Riski hyväksyi heti esityksen, kunhan se merkitsee Suomen kapitalistien kilpailuettujen turvaamista. Globalisaatiostrategiaksi Riski esitti veroetuja pääomapiireille ja suurille tuloille, työvoiman halpuutta ja työehtosopimusten yleissitovuuden purkamista.

Kapitalistien etu ei ole Suomen etu, vaan kokonaan päinvastoin. Suomen pääomapiireiltä ja työnantajilta on edellytettävä, että he turvaavat Suomen yhteiskunnallisen kehityksen maksamalla veronsa Suomeen, turvaavat suomalaisten kulutuskyvyn riittävinä palkkoina, työttömyysturvana ja eläkkeinä. Kapitalisteilla on siihen varaa. Globalisaatio ja EU:n laajeneminen on heille vain keino polkea kansan etuja ja samalla kasvattaa voittojaan. Suomen eduista puhuminen tässä yhteydessä on vain vastuuttomuutta osoittava härski keino huijata kansaa.

EU:n Vastainen Kansanrintama ry
Lehdistötiedote 12.1.2004

Maailman sosiaalifoorumi sotaa ja imperialismia vastaan

Tammikuussa pidetty neljäs Maailman sosiaalifoorumi kokosi Mumbaihin, Intiaan yli 100 000 osanottajaa. Tapahtuma oli voimakas mielenosoitus sotaa, eriarvoisuutta ja imperialismia vastaan.

Sosiaalifoorumin puitteissa järjestettiin satoja keskustelutilaisuuksia, lukuisia mielenosoituksia, teatteri- ja elokuvataapahtumia ja nuorisoleiri. Ayläikeellä, sodanvastaisilla liikkeillä, naisjärjestöillä ja monilla muilla oli lisäksi foorumin puitteissa omia kansainvälisiä tapaamisia.

Aiempiin sosiaalifoorumeihin verrattuna Mumbaiin foorumiin osallistui paljon enemmän tavallisia työläisiä ja maaseudun köyhä.

Intialaisille se oli myös vaihtoehto maata johtavan BJP-puolueen linjalle, joka on omalaatuinen sekoitus hindufundamentalismia, uusliberalismia ja USA:n sotapoli-

Kuva Mumbaiin sosiaalifoorumista, Yrjö Hakanen.

litiikan tukemista.

Sotaa ja miehitystä vastaan 20.maaliskuuta

Sosiaalifoorumin osana oli yhteiskunnallisten liikkeiden edustajien yleiskokous, joka hyväksyi kolmen illan keskus-

telujen jälkeen yhteisen toimintavetoituksen. Siinä asetetaan tärkeimmäksi tehtäväksi kansainvälisen Irakin sodan ja miehityksen vastainen toimintapäivä 20.maaliskuuta. Siihen liittyy monissa maissa kampanja USA:n ulkomaisia tukikohtia ja presi-

denti Bushin sotapolitiikkaa rahoittaneita suuryhtiöitä vastaan.

Toinen keskeinen kampanja tähtää julkisia palveluja uhkavien Maailmankauppajärjestön GATS-neuvottelujen pysäyttämiseen. Julkisten palvelujen laajenevaan yksityistämiseen tähtäävän GATS-sopimuksen laajentamista ajaa USA:n ohella innokkaasti Euroopan unioni. Suomenkin hallituksen suunaama EU:n perustuslakiesitys antaisi unionille entistä enemmän valtaa tällaisissa ratkaisussa.

Vetoamus sisältää monia muitakin aloitteita kansainvälisestä naisten päivästä maanviljelijöiden oikeuksien puolustamiseen.

Sosialismin haasteet

Maailman sosiaalifoorumin onnistumisessa oli Intian kahden suuren kommunistisen puolueen tuella tärkeä merkitys. Intian hallitus ja Mumbaiin kaupunki eivät tukeneet tapahtumaa millään tavoin.

Intian kommunististen puolueiden teoreettiset lehdet järjestivät foorumin puitteissa kolmpäiväisen seminaarisarjan imperialismista ja sosialismin haasteista tänään. Lisäksi ne järjestivät foorumin virallisen ohjelman ulkopuolella myös kommunististen puolueiden edustajien kansainvälisen tapaamisen. Näihin tapahtumiin osallistui Suomesta vain SKP.

Seuraavaksi Suomen sosiaalifoorumi

Sosiaalifoorumi ei ole vain kansainvälinen tapahtuma. Se on eräänlainen "liikkeiden liike", jonka puitteissa kehitetään vaihto- ja yhteistoimintaa toisenlaisen maailman puolesta.

Suomessa pidetään järjestyksessä kolmas sosiaalifoorumi Helsingin suomenkielisellä työväenopistolla 3.-4.huhtikuuta. Mumbaiin haaste Suomen sosiaalifoorumin valmisteluihin on muidenkin kuin kansalaisaktiivien osallistumisen lisääminen sekä työväenliikkeen ja uusien kansalaisliikkeiden yhteistyön laajentaminen.

YRJÖ HAKANEN
SKP:n puheenjohtaja

Nimimerkki "Markan" kritiikkiä

Hyvä toverini kertoi minulle, että nimimerkki "Markalta" oli jälleen laaja kirjoitus TKS:n numerossa 1/2004. Itsekin 14 vuotta Työkansan Sanomien toimittamiseen osallistuneena luin sitten tämän kirjoituksen "Euroopan Unionin imperialistinen ote Suomesta kiristyy" pariinkin kertaan.

Artikkelissaan "Markka" palautti mieleen sen poliittisen ja taloudellisen kehityksen, johon EU-suuntaus on maamme saattanut. Artikkelini käsittelee hyvässä järjestyksessä maaseudun autoitumista, palkkatyöväestön aseman kurjistumista, maamme sitomista sotilasliittoihin, kapitalistien maailmanjakopolitiikkaa, sekä sitä miten eduskunnasta on tullut EU-oloissa kumileimasin.

Kirjoituksen yksi punainen lanka kulkee siinä, että maamme kielteisen kehityksen perussyksi Markka esittää SKP:n oikeistorevisionistisen virtausten ja vieraiden voimien tuella tapahtuneen kommunististen ja kansandemokraattisten järjestöjen tuhoamisen. Kaikki tämä on totta, mutta ei aivan täydellistä. Tässä yhteydessä tulisi kyllä esittää kysymys, että miksi sama ilmiö tapahtui Suomen tapaan lähes kaikkialla maailmassa. Ja edelleen tulee esittää kysymys, että miksi maailman kommunistien- ja työväenliikkeen kykyjen torjumaa oikeistorevisionismin voiton aina 70-80-luvuille saakka, mutta joutui kuitenkin lopulta perääntymään. Vastaukset näihin kysymyksiin voisivat paljastaa sen, että myöskään nämä marxilais-leniniläiset voimat, joihin mekin lukeudumme, eivät aina kyenneet tekemään yhteiskunnan tilasta oikeaa analyysia.

Tilanteessa, jossa kapitalisminvastaista luokkataistelutaktiikkaa olisi tullut arvioitua uudelleen, ei siihen ollutkaan edellytyksiä. Olisiko syytä Markankin

katsoa vähän peiliin? Oikean vastauksen antaminen em. kysymyksiin on myös edellytys sille, että yleensä kyetään löytämään nykytilanteeseen sopiva kapitalisminvastainen luokkataistelutaktiikka.

Artikkelinsa lopussa kappaleessa "Työväenluokan on noustava vastaiskuun" Markka tekee yhteenvetoden sanomalla mm. "KTP:ssä olemme vakuttuneet siitä, että kansojen taistelu edistyksen, demokratian, rauhan ja sosialismin puolesta onnistuu vain siten, että kommunistinen liike maailmassa ja Suomessa kokoa voimansa yhteisen työväenluokan maailmankatsomuksen perustalta vastaiskuun".

Kyllä tämäkin oikein on mutta ei mitenkään riittä. Eihän tässä sanota viitettäkään siihen suuntaan miten tämä vastaisku tapahtuu. Kansan äänessä olemme torjuneet KTP:n väitteen, että kommunistinen puolue olisi sosialistisen vallankumouksen päävoima. Se tehtävä kuuluu marxilaisen yhteiskuntakäsityksen mukaan työväenliikkeen kansanjoukoille. Siksi tässäkin odottaisi esiintyvän viittauksen siihen suuntaan, miten kansanjoukot järjestetään puolustamaan asemaansa ja ketkä voisivat olla kommunistien liittolaisia tässä työssä. Muutoin jää käsitys, että ne ovat vain kommunistit, jotka tekevät jotain.

Artikkelin viimeinen lause on myös arvoituksellinen: "Kommunistien avoin esiintyminen on tie, joka palauttaa luottamuksen ja yhdistää hajaantuneet voimavarat". Tästä puuttuu kaikki konkreettisuus. Tekisi mieli kysyä kenen luottamus palautetaan ja mihin, millaiseen organisaatioon hajaantuneet voimavarat yhdistetään ja miten näitä yhdistyneitä voimavaroja käytetään? Nämä Markalta lainaamani lauseet ovat sisällyksettömiä fraaseja. Kun KTP

hajosi juuri taktiikan kysymyksiin, niin olisi oletettavasti, että tähän asiaan kiinnitettäisiin huomiota.

Sitten artikkelin loppupuolella todetaan: "Osallistamalla EU-vaaleihin annetaan kuva, ettei se olekaan imperialistisen politiikan toteuttamista varten muodostettu imperialistinen liittoutuma". Tässä voimme vaan todeta, että kyllä me kommunistit joudumme noudattamaan taktiikkaa olosuhteissa, missä olemme koko ajan mukana täysin porvarillisissa instituutioissa. Kapitalismi yleensäkin luo sen ympäristön, jossa joudumme toimimaan, eikä sitä voi paeta.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa toisen internationalin leniniläiset voimat osallistuivat omien maiden parlamenttien vaaleihin, vaikka tiesivät nämä imperialistiseksi. Lähtökohtansa oli, että imperialistisen sodan alkamisen jälkeen sotaan ei osallistuta, vaan pyrkitään muuttamaan imperialisminvastaiseksi vapaustaisteluksi. Leniniläinen taktiikka tässäkin on, että osallistutaan EU-vaaleihin ja samalla tehdään selväksi EU:n imperialistinen luonne.

Toimittaessamme Työkansan sanomia me tiesimme jo alusta saakka, että kykenemme hyvään marxilaiseen tilanneanalyysiin. Tästä on Markankin artikkeli hyvä osoitus. Mutta tärkeintään on yhteiskunnan muuttaminen ja sen vuoksi tilanneanalyysistä tulisi edetä taktiikan kehittelyyn. Se on meillä kommunisteilla vielä vähän "lapsenkengissä".

Markka kirjoituksensa lopusta puhuu luottamuksen palauttamisesta ja hajaantuneiden voimavarojen yhdistämisestä. Tämä voidaan tehdä, mutta sen edellytyksenä yhteisen tilannearvion lisäksi on yhteinen näkemys yhteisestä toimintataktiikasta.

Heikki Männikkö

Helsingin vappumarssi

Helsingin Vappumarssitoimikunta järjestää perinteisen Työväen vappumarssin Helsingissä myös tänä vuonna. Marssi lähtee Kiasmalta ja päättyy Tokoin rantaan. Marssin muista järjestelyistä kuten lähtöajasta, reitistä ja Vappujuhlan ohjelmasta ilmoitamme tarkemmin seuraavassa Kansan äänessä.

Helsingin Vappumarssitoimikunta on organisoitunut perinteisen Työväen Vappumarssin Helsingissä nyt jo 11 vuoden ajan sen jälkeen, kun Vasemmistoliitto luopui tästä perinteestä v. 1993. Vappumarssitoimikunta on erilaisten järjestöjen yhteistyöelin, johon kuuluu rauhantyytä tekeviä järjestöjä, nuorisjärjestöjä, poliittisia ja ammatillisia järjestöjä.

Marssin keskeisinä teemoina tulevat olemaan USA:n sotapolitiikan, globalisaation, nykyisen talouspolitiikan sekä maamme EU-suuntauksen vastustaminen, joiden seurausta ovat krooninen työttömyys, ihmisten voimistuva eriarvoisuus, sosiaalinen turvattomuus ja suoranainen taloudellinen hätä. Näiden asioiden vuoksi vappumielenosoituksilla on entistäkin suurempi merkitys.

Mikäli Helsingin ammatillinen paikallisyhdistys myös haluaa järjestää marssin, pyrimme - jos mahdollista - yhdistämään marssit. Vappujuhlan järjestämme kuitenkin erikseen, me Tokoin rannassa, kun taas HAP, SDP ja Vasemmistoliitto juhlinevat Hakaniemen torilla marssien tai ilman marssia.

Äänestä Tradekan vaaleissa maaliskuussa

Osuuskunta Tradeka-yhtymän edustajiston vaalit järjestetään postiäänestyksenä 12. – 31.3.2004. Edustajistoon vuonna 2004 alkavalle kuusivuotiskaudelle valitaan 110 jäsentä ja 110 varajäsentä. Jäsenet valitaan vaalipiireittäin. Vaaleissa voi äänestää jokainen Tradekan henkilö- ja järjestöjäsen, joka on liittynyt jäseneksi ja maksanut osuusmaksunsa 31.1. 2004 mennessä. Pelkkä bonus-kortti ei anna äänioikeutta.

Kansan äänen julkaisijajärjestöjen ehdokkaat menevät vaaleihin sitoutumattomina SKP:n ja edistyskeskeisen osuustoimintaväen listoilla. Muutosvoimat Suomi rp ei osallistu Tradekan vaaleihin. Olemme sopineet SKP:n kanssa yhteisestä vaaliohjelmasta, jossa periaatteet ovat samat kuin äskeisissä HOK-Elannon vaaleissa; haluamme vahvistaa Suomessa työväenliikkeen etuihin nojaavaa osuustoimintaa kaupan alalla.

Tarjoamme Tradekan vaaleissa vaikuttamisen väylän kaikille, joiden mielestä kaupan keskittäminen yhä isompiin yksiköihin on vääriä suunta. Vastustamme Tradekan yhdistämistä porvarillisiin kauppaketjuihin ja kannatamme työväenliikkeen itsenäisen osuustoiminnan kehittämistä.

Velkaneerauksesta selvineellä Tradekalla on paljon mahdollisuuksia kehittää toimintaansa. Vaarana on kuitenkin se, että Tradekan itsenäinen toiminta lopetetaan ja näin työväen ja edistyskeskeisen osuustoiminnan periaatteet jäävät historiaan. Kaupallista voitontavoittelua ja suurten yksiköiden tehokkuutta

korostava linja ei ole osuustoiminnan jäsenten, asiakkaiden eikä työntekijöiden etu. Se sivuuttaa myös osuustoiminnan uudet haasteet osallistuvan demokratian, alueellisen kehityksen, lähipalvelujen, ruokaturvan, ekologian ja reilun kehityskaupan edistämistä.

Kansan äänen ehdokkaat Tradekan vaaleissa

Helsinki/Uusimaa

Pekka Tiainen
tohtori, neuvotteleva virkamies
Helsinki

Esko Auervuolle
betoniraudoittaja
Helsinki

Esko Koivisto
muurari
Vantaa

Kalevi Wahrman
teleasentaja,
häräsdomare
Porvoo

Timo Nieminen
apulaistutkija
Karkkila

Vilho Nikander
betonimies
Karkkila

Heikki Männikkö
työtekniikko
Helsinki

Juha Kieksi
ylitarkastaja
Loimaa

Varsinais-Suomi

Työväenliikkeen osuustoiminnan puolesta

Vaihtoehto kaupan keskittämislle

Tradekan fuusioimisesta porvarilliseen S-ryhmään tai muihin kauppaketjuihin on luovuttava. Sen sijaan on laajennettava ja monipuolistettava lähikaupan palveluja.

Jäsentuja on parannettava. Ostohyvitysjärjestelmää on kehitettävä niin, että työttömät, opiskelijat ja muut vähävaraiset hyötyvät siitä nykyistä enemmän.

Jäsenten vaikutusmahdollisuuksia on lisättävä mm. jäsenoimikuntia muodostamalla.

Osuusliikkeen tulee olla edelläkävijä työntekijöiden ja ayliikkeen oikeuksien ja vaikutusmahdollisuuksien kehittämisessä

Pätkätöiden sijasta on lisättävä kokoaikaisia työpaikkoja. Kaikille työntekijöille on taattava vähintään 4 tunnin yhtäjaksoinen työ samassa työpaikassa. On ryhdyttävä kokeilemaan työajan lyhentämistä ansiotasoa alentamatta esimerkiksi 6+6 tunnin työaikamallilla. Pieni- ja keskituloisten työntekijöiden palkkoja on korotettava.

On edistettävä terveellisten kotimaisten elintarvikkeiden ja luomutuotteiden saatavuutta, materiaalien kierrätystä ja energian säästöä. Geenimuunneltuja elintarvikkeita ei pidä ottaa myyntiin.

Kehityskauppojen ja kehitysmaiden osuustoiminnallisten tuottajien kanssa on kehitettävä reilua ja suoraa kauppaa ohi ylikansallisten suuryhtiöiden.

Osuusliikkeen tulee omassa toiminnassaan torjua kaikenlainen rasismi ja muu syrjintä. Osuusliikkeen hankinnoissa tulee olla takeet siitä, että tuotteiden valmistuksessa ei käytetä lapsityövoimaa eikä poljeta työntekijöiden oikeuksia.

Osuusliikkeen jäsenten vaaleilla valitseman edustajiston todellista päätösvaltaa on lisättävä niin osuusliikkeen kuin sen hallitsemien yritysten johtamisessa.

Tradekan toimintaa on jatkettava itsenäisenä työväen osuusliikkeenä.

Tradekan edustajiston vaaleissa on kyse osuusliikkeen suunnasta. Jokainen ääni työväen ja edistysmielisen osuustoiminnan periaatteiden puolesta on tärkeä!

SKP:n ja edistyskeskeisen osuustoimintaväen ehdokkaat Helsinki/Uusimaalla ja Varsinais-Suomessa, joissa Kansan äänen järjestöillä on ehdokkaita

Helsinki/Uusimaa

Päivi Elonen, lähihoitajaopiskelija, Pohja, Matti Rauäng, remonttimies, Pohja, Irma Tanskanen, psykiatrinen sairaanhoitaja, Inkoo, Pekka Tiainen, tohtori, neuvotteleva virkamies, Helsinki, Esko Auervuolle, betoniraudoittaja, Helsinki, Esko Koivisto, muurari, Vantaa, Raimo Hägg, eläkeläinen, Lohja, Taina Santala, kirjastovirkailija, Lohja, Mirjam Sormunen, eläkeläinen, Karkkila, Arto Viitaniemi, pääsihteeri, Järvenpää, Kaarlo Kurtti, suunnittelija, Järvenpää, Hannele Kokko, sairauskassanjohtaja, Järvenpää, Kalevi Wahrman, teleasentaja, häräsdomare, Porvoo, Timo Nieminen, apulaistutkija, Karkkila, Vilho Nikander, betonimies, Karkkila, Kaija Jäntti, tehdastyöläinen, Kerava, Keijo Kortelampi, kirvesmies, eläkeläinen, Kerava, Eira Storm, ravitsemispäällikkö, Järvenpää, Kari Karjalainen, sähköasentaja, Hyvinkää, Martti Norring, levyseppä, Tuusula, Jori Porspakka, ammatinharjoittaja, Tuusula, Leo Partanen, opintojohtaja, Helsinki, Heikki Männikkö, työtekniikko, Helsinki, Tapio Siirilä, työsuojeluinsinööri, Helsinki.

Varsinais-Suomi

Raimo Väisänen, perämies, eläkeläinen, Turku, Raimo Heikkinen, sähköasentaja, Turku, Matti Laakso, postimies, Turku, Oili Suomi, eläkeläinen, Paimio, Anja Lehtonen, etuuskesittelijä, Turku, Alpo Ruuskanen, taloudenhoitaja, Turku, Sanelma Salonen, ompelija, Turku, Tatu Oja, yrittäjä, Kaarina, Hannu Virtanen, liikkeenharjoittaja, Kaarina, Toivo Lehtonen, eläkeläinen, Parainen, Martti Leppänen, raudoittaja, Turku, Pertti Huhtala, nosturinkuljettaja, Turku, Lilja Särkijärvi, eläkeläinen, Turku, Kurt Laine, huoltomies, Turku, Veikko Laine, muurari, Rusko, Kauko Lehtilä, putkiasentaja, Turku, Pertti Haverinen, hitsaaja, Uusikaupunki, Seppo Juvonen, talonmies, Turku, Kaija Kiessling, työfysioterapeutti, Turku, Jorma Eloranta, toiminnanjohtaja, Alastaro, Juha Kieksi, ylitarkastaja, Loimaa, Reino Nurmi, autoilija, Mellilä.

Metalli

LIITTOKOKOUSVAALIT 2004

EU-lobbaajasta työväenluokan etujärjestöksi

Ennakoäänestys alkaa 5.3.2004, urnavaalit 25.3.-27.3.2004

Ehdokkaita:

Vaaliliitto D Metallin Vaikuttajat

Tietoliikennealan vaalipiiri

Kalevi Wahrman
teleasentaja, telemontööri

Helsingin vaalipiiri

Markku Nieminen
asentaja

Hämeen vaalipiiri

Jukka Haukka nro 60
Vaihtoyöntekijä

Kymen vaalipiiri

Matti Räsänen nro 38
Koneasentaja

Oulun vaalipiiri

Asser Siuvatti nro 132
eläkeläinen

Vaaliliitto B Jäsenvaltaa metalliin Satakunnan vaalipiiri

Hiski Henttola nro 59
turvallisuusvartija

Erkki Toivola nro 60
eläkeläinen

Matti Vuorenpää nro 61
automaattiasentaja

EU- vaaleissa äänestämme uusoikeistolaista politiikkaa vastaan

Kysymys on vaikea meille kaikille, jotka korostamme Suomen itsenäisyyden merkitystä. Ongelma se on myös monelle kommunistille, jotka näkevät miten EU-kehitys vahvistaa imperialismia, listataa demokraattisia oikeuksia ja vie mahdollisuuden taistella kansallisella tasolla työväen oikeuden puolesta perinteiseen tapaan. KTP:n puheenjohtaja **Hannu Harju** kirjoitti Työkansan Sanomissa laajan artikkelin "EU-vaalilla hyväksytään kansanvastainen politiikka". Siinä hän kertoo sen kielteisen kehityksen, mitä EU-suuntaus on työväenluokalle tuonut ja päättää seuraavasti: "Työväenluokkaa edustavalle KTP:lle EU-vaaliin osallistuminen merkitsee, että olisimme mukauttamassa työväenluokkaa ja kansaa hyväksymään EU".

Näyttää, että tien ollessa kuopasta on vaikea pysyä kärryillä.

Boikotti ei ole meidän linja

Vaaliboikotista kommunistisessa - ja työväenliikkeessä on keskusteltu aiemminkin. Edustaanhan myös kansallisvaltion parlamentti ennen kaikkea kapitalistien luokkavaltaa ja tämän vuoksi on aina löytynyt kommunisteja, joiden mielestä myös kansallisen valtion parlamenttien vaaleja tulee boikotoida. Tällaisen toimintaperiaatteen Lenin torjui kirjassaan "Penikkatauti". Bolshhevikit käyttivät kerran vaaliboikottia Venäjän duuman ensimmäisissä vaaleissa, mutta tätäkin Lenin kritisoi ankarasti. Vaalien boikotoinnista mm. Lenin totesi: "Boikotti ei ole taktiikan linja, vaan erikoinen taistelukeino, joka on kelvollinen erikoisissa oloissa" ja "Aktiivinen boikotti ilman laajaa vallankumouksellista nousua on merkityksetön". Joka lukee Leninin kirjan "Boikotista" ja "Boikotista vastaan" voi vakuuttua näistä asioista. Tämä sama asia on todettu monissa yhteyksissä marxilaisessa kirjallisuudessa.

Vaalit ovat osa taktiikkaa

Lenin vertaa kysymystä vaalien boikotoinnista historian suoran tien (vallankumouksellisen tien) ja toisaalta historian mutkikkaan tien eli kompromissipolitiikan tien välillä. Edellinen toimii tilanteissa, jossa ihmiset ovat halukkaita välittömään konkreettiseen työhön kyseisen asian puolesta. Jälkimmäinen toimii silloin, kun ihmisillä ei ole halukkuutta suoraan toimintaan. Silloin meidän tulee käyttää ns. kompromissipolitiikkaa eli yhteiskunnallisia laitoksia, organisaatioita, liittolaispolitiikkaa yms. Lenin toteaa: "Marxilaisuus ei kieltäydy kompromisseista, marxilaisuus katsoo niiden käyttämisen välttämättömäksi, mutta tämä ei lainkaan sulje pois sitä, etteikö elävänä ja toimivana historiallisena voimana

Ensi kesänä käydään EU:n parlamentin jäsenten vaalit. Monelle EU:n vastustajalle tämä muodostaa vaikean "palan". Näyttäähän siltä, että siinä vaaleihin osallistumalla ikään kuin hyväksytään se laitton organisaatio, jota vastaan taistellaan.

Kansan äänen julkaisujärjestöt ovat sopineet SKP:n kanssa asettavansa neljä ehdokasta SKP:n listoille kesäkuussa pidettäviin EU-parlamenttivaaleihin. Kolme heistä on jo asetettu. He ovat vasemmalta valt. tri **Pekka Tiainen**, Helsinki; teleasentaja **Kalevi Wahrman**, Porvoo ja opiskelija **Antti Siika-aho**, Haapajärvi. Myös neljännen ehdokkaan asettama lähipäivänä.

marxilaisuus taistelisi koko tar-mollaan kompromisseja vastaan. Ken ei kykene selvittämään itselleen tätä näennäistä ristiriitaa, hän ei tunne marxilaisuuden aakkosia".

Tietämättömyys ei ole joukkoliikettä

On muistettava, että EU:ssa olennaisin kysymys on uusoikeistolaisen yhteiskunta- ja talouspolitiikan toteuttaminen, joka tarvitsee "raameikseen" organisaation, jota sanomme EU:ksi. Tosiasiana meillä Suomessakaan ei ole laajaa EU:n vastaista liikettä, joka taistelisi tätä talouspolitiikkaa vastaan. Vaaliboikotilla voimme saada joiain ihmisiä pois uurnilta, mutta se ei merkitse minkäänlaista liikettä nykyisen kansanvastaisen talouspolitiikan kumoamiseksi ja boikotti ilman laajaa joukkoliikettä on merkityksetön. On sanottu, että alhainen äänestysprosentti vuoden 1999 EU:n parlamenttivaaleissa (31,4) olisi osoitus siitä, miten kansa vastusti EU-suuntausta. Tähän viittaa mm. Hannu Harju artikkelissaan. Tämä on täysin tuulesta temmattu arvio, sillä huolimatta alhaisesta äänestysprosentista hallitsevat kapitalistit koko EU:n alueella täysin suvereenisti ilman merkittävä vastavoimaa. Pikkemminkin meidän tulee ajatella niin, että äänestämättömyys on osoitus epävarmuudesta ja passiivisuudesta ja vaihtoehdon äänestäminen olisi osoitus ihmisten aktiivisesta yrityksestä vaikuttaa EU-asioihin ja se olisi ensimmäinen askel kohti liikettä, joka torjuu EU:n uusoikeistolaisen talouspolitiikan.

Vaalityö on osa yhteiskunnallista työtä

Monet EU:n vastustajat ymmärtävät osallistuminen kansallisen parlamenttimme vaaleihin, mutta eivät EU:n parlamentin vaaleihin. Molemmat parlamentit edustavat kuitenkin samaa suurten pääomapiirien valtaa. Tällä hetkellä esim. Suomen parlamentti on luovut-

tanut valtansa EU:n elimille niin, että eduskuntamme päätöksenteosta valtaosa (n. 80 %) ohjataan EU:n kautta. Osallistumista kapitalistisen yhteiskunnan vaaleihin emme perustele valittavan parlamentin vallan määrällä tms. vaan sillä, että se on meille "puhujalava. Sen ajatus piilee siinä, että kapitalistisessa yhteiskunnassa vaalit ovat instituutio, joiden kautta tapahtuu merkittävä osa yhteiskunnallista toimintaa. Vaalityön kautta luodaan yhteyttä kansaan ja löydetään liittolaisia. Kansallisen parlamentin välityksellä voidaan myös joukkojen painostuksen avulla saada aikaan uudistuksia. EU-parlamentti on tässä suhteessa paljon vaikeampi.

Realiteetit on huomioitava

Monilla positiivinen suhtautuminen kansalliseen parlamenttiin on selitettävissä sillä, että sodanjälkeisinä vuosina, kun työväenliike oli voimakas ja tukemme olivat sosialistiset valtiot kyettiin toteuttamaan sääntelyyn perustuvaa yhteiskuntapolitiikkaa, joka antoi kansallisille parlamenteille mahdollisuuden tehdä oikeita päätöksiä. Siitä on jouduttu ottamaan askel taaksepäin ja kapitalistit ovat realisoineet saavuttamansa väliaikaisen voiton mitätöimällä huomattavan osan aiemmista työväenliikkeen saavutuksista. Siksi joudumme toteuttamaan pitkän "mutkittelevan tien" politiikkaa ja siksi tulee käyttää myös vaaleja joukkotyön välineenä.

Tämä on hyvin helppo ymmärtää. Meidän on irrottauduttava EU:sta, mutta emme voi irrottautua siitä irrottautumalla ensin siitä poliittisesta ympäristöstä, jossa me nyt joudumme elämään. On kehitettävä toinen taktiikka.

Ei laiteta päättämme pen-saaseen

EU:n torjumiseksi meidän on kyettävä kumoamaan nykyinen uusoikeistolainen talouspolitiikka, se suuren pääoman poli-

porvariston politiikalle. Meidän tehtävänä on luoda liike tätä vastaan. Siksi me emme saa pelätä vaan meidän tulee luottaa itseemme. Kehotamme kaikkia osallistumaan EU:n parlamentin vaaliin ja äänestämään niitä ehdokkaita, jotka esittävät vaihtoehdon nykyiselle kansanvastaiselle politiikalle.

Ehdokkaamme EU-vaaleissa

Muutosvoimat Suomi rp ei puolueena osallistu EU-vaaleihin. MuSuN puitteissa on kuitenkin annettu puolueen järjestöjäsenille vapaat kädet toimia vaalien suhteen haluamallaan tavalla.

Kansan äänen järjestöt menevät mukaan EU-parlamentin vaaleihin SKP:n ympärille syntyneessä vaaliliitossa, jossa on SKP:n lisäksi useita muita kansalaisjärjestöjä, myös EU:n Vastainen Kansanrintama. Saamme liittoutumassa 4 ehdokasta, joista kolme olemme jo nimenneet. Ehdokkaitamme ovat **Pekka Tiainen** Helsingistä, **Kalevi Wahrman** Porvoosta ja **Antti Siika-aho** Haapajärveltä. Neljännen ehdokkaan nimen julkistamme seuraavassa lehdessämme.

Oikaisu

Edellisessä lehdessämme nro 6/03 oli virhe sivulla 3. Pekka Tiainen kirjoituksen 'Yhtiöiden verotus kevenee - miten käy pien- ja keskituloisten' ingressissä hallituksen suunnitelmien yhtiöverokeyennysten sanottiin olevan **500 miljardia** euroa, pitää olla tietysti **500 miljoonaa** euroa.

KANSAINVÄLINEN SODANVASTAINEN PÄIVÄ

**SOTA
OLI VÄÄRIN
JA SE ON EDELLEEN VÄÄRIN**

**SUURMIELENOSOITUS
20.03. KLO 13
RAUTATIENTORI**

PYSÄYTÄKÄÄ SOTA -VERKOSTO

Käännös Unseren Zeitin artikkelista 28/11-2003 Wainö Pietikäinen

Maailman johtavat kommunistiset maailmanliikkeet toimivat kokoon tuivat 70-vuotta sitten Moskovaan pohtimaan kahta toisiinsa sidottua kysymystä: Ensimmäinen oli tarkistettava äkkiväärää vasemmistolinjaa, joka oli lahkolaishenkinen ja joka oli ollut voimassa Kominternin 1928 kokouksesta lähtien. Nyt oli korkea aika tarkistaa silloisia linjauksia. Toiseksi, oli tietysti myös tarkasteltava kommunistien poliittista strategiaa fasistisen vallankaappauksen jälkeen. Valittavasti kumpaankin kysymykseen ei pystytty löytämään pätevää ratkaisua. Saksan puolueella KPD:llä, joka oli saanut ottaa vastaan pahimmat iskut, oli pallo hukassa.

Ei ole epäilystäkään, etteivät Komintern - KPD sen kärjessä - olisi aktiivisesti vastustanut fasistien vallankaappauksia niin Italiassa 1922 kuin myöhemmin Saksassa ja myöskin taistellut sodan vaaraa vastaan. Sodan vaara oli kaksijakoinen. Imperialistiset valtiot pyrkivät sodalla uudelleen jakamaan etupiirejään ja samalla myös tuhoamaan Neuvostoliiton sosialismin. Sodan vastaisessa taistelussa Kominternin linjassa ei ollut korjaamisen tarvetta. Sen sijaan olisi ollut paikallaan arvioida porvarillisen demokratian, sosiaalidemokraattien ja muiden antifasistien suhdetta fasismiin ja lähemmin määrittellä vallankumousteorian sisältöä

Ratkaisevia uusia vivahdeita joulukuussa 1933

Fasistien vallankaappaus antoi uutta väriä toimeenpanevan komitean XIII:teen kokoukseen. Päätelmä oli, että "fasismi on avoin terroristinen diktatuuri ja eniten taantumuksellinen shovistinen ja imperialistinen suurpääoman elementti". Lisäyksenä mainittiin, että "fasistinen diktatuuri ei välttämättä ole jatketta porvaristolle kaikissa maissa". Proletariaatti voisi kuitenkin kääntää kehityksen, jos se ei olisi sosiaalidemokratian lamauttamana. Kuitenkaan toimeenpaneva komitea ei ollut kykenevä irtaantumaa Kominternin 1928 linjauksista ja jäi kriittikkömäksi ja näköalattomaksi. Se esti todellisen laajan fasisminvastaisen rintaman luomisen. Taistelun vakavuus todettiin, mutta poliittisen strategian luominen jäi komitean XIII kokouksessa tekemättä.

Mitkä sitten olivat todelliset ongelmat? Vaikka todettiin, että fasistinen diktatuuri ei ole väistämätön, kuitenkin samalla todettiin, että "kapitalistit eivät enää ole kykeneviä parlamentaarisiin ja porvarillisen demokratian keinoin pitämään yllä diktatuuriaan". Vanhat menetelmät olivat käyneet esteeksi kapitalistien herruudelle. Tässä esiintyi erittäin vakava erehdys: Oletettiin, että parlamentarismi ja porvarillinen demokratia olivat jo aikansa eläneet ja tulleet käyttökelpo-

Käännekohta

70 vuotta sitten 28/11-12/12-1933 kokoontui Moskovassa Kominternin toimeenpaneva komitea. Tämä tapahtui ensimmäisen kerran fasistien 31.1.1933 Saksassa toimeenpaneman vallankaappauksen jälkeen.

Komintern perustettiin Leninin johdolla v. 1919 kommunistien yhteistyöelimeksi, jonka tehtävänä oli kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhteisen strategian ja taktiikan kehittäminen. Kominternin ensimmäinen konferenssi avattiin maaliskuussa 1919. Kuva Kominternin toisesta konferenssista heinäkuussa 1920 Leningradissa. Keskellä istuvat vierekkäin mm. Lenin ja Trotski. Myöhemmin fasismin nousua vastaan Saksassa ja Italiassa Kominternin työskentelyn polttopisteeseen nousi kansainrintamapolitiikan kehittäminen fasismia vastaan. Tässä työssä yksi keskeisistä henkilöistä oli Kominternin pääsihteerinä vuodesta 1935 toiminut bulgarialainen Georgi Dimitrov. Stalin lakkautti Kominternin työskentelyn liittoutuneiden vaatimuksesta toisen maailmansodan aikana v. 1943.

tomiksi ja siten syvä kapitalismin kriisi automaattisesti johtaa fasismiin. Ei katsottu, että olisi tarpeellista Saksassa haikailla Weimarin tasavaltaa. Iskulause" luokkaa vastaan" perustui oletukseen täydellisestä luokkataistelun kärjistyisestä. Siten sivuutettiin se, että yhteiskunnissa oli vielä liberaalia ja demokraattisia fasismin vastaisia voimia, joita oli mahdollista mobilisoida fasismin vastaiseen taisteluun. Fasistien uhriksi joutuivat, ei ainoastaan vallankumouksellinen osa työväenliikkeestä, vaan myös sosiaalidemokraatit kuuluivat häviöihin. Se, mitä ei silloin vielä ajoissa käsitetty oli, että liberaaleissa ja porvarillisen demokratian piirissä oli vielä käyttämättömiä voimia. Vaihtoehdot eivät olleet 20-luvulla vain fasismi tai proletariaatin diktatuuri. Saksassa oli tavoitteena sosialismin luominen. Tämä KPD:n linja sai valitettavasti toimeenpanevan komitean XIII kokouksen suunaus.

Fasismien mitat ja kesto-aikeita aliarvioitiin.

Georgi Dimitrov 1882-1949

Totuuksi, että Saksan kansan enemmistö ei ollut kypsä sosialismille. Kuviteltiin, että fasismi kiihdyttäisi vallankumousvalmiutta joukoissa. Porvariston tuki fasismille aliarvioitiin ja siten myöskin sen vaarat. Kuviteltiin, että fasismi kukistuisi pian ja vallankumous voitaisi. Se erehdys maksoi hengen tuhansille kommunisteille, työläisille, vasemmistolaisille, liberaaleille, uskovaishenkilöille jne. Ei ymmärretty, että monet kapitalistiset valtiot valitsivat kriisinsä kourissa toisen tien kuin fasismin. **Palmito Togliatti** ja **Georgi Dimitroff** katsoivat Kominternissa, että fasistista diktatuuria ei välttämättä seuraa proletariaatin diktatuuri. Ilmeisesti kaikki eivät olleet samaa mieltä.

Eniten päänsärkyä aiheuttivat suhteiden merkityksen arviointi sosialidemokratiaan. Heidän johtajansa olivat 1914 luopuneet kansainvälisestä solidaarisuudesta ja asettuneet imperialistien palvelukseen. He olivat taantumuksellisten militaristien ja poliittikkojen käsikassarana, kun työväen marraskuun vallankumous

1919 Saksassa murskattiin. Tosiassina he eivät muodostaneet vaihtoehtoa kapitalismille. He reformoivat kapitalismia ja olivat antikommunisteja. Kuitenkin oli perin väärin ja kohtalokasta nähdä sosialidemokraatit vain kapitalistien hännänkannattajina ja ratkaisevana tukipilarina porvarien herruudelle ja siten fasismien kaksosina eli sosiaalifasisteina. Tämä 20-luvun arvio sai XIII komitean istunnon suunaus. Kuitenkin kokouksella oli jo tietoja lukuisista sosialidemokraattien ja heidän toimitsijoidensa vainoista ja vangitsemisista, mukana myös ammattijärjestöjen toimihenkilöitä.

Vallankumouksellisen tilanteen kypsyminen?

Seurauksena oli kolmella tavalla epäonnistuminen yhteisrintaman luomisessa fasismia vastaan. KPD eli harhakuvielmassa, että sosiaalidemokratia hajoaisi sisäältä päin; riittäisi, kun paljastetaan johtajien petokset ja jäsenistö siirtyisi joukkomitassa KPD:n puolelle. Haluttiin saada sosialidemokraatit mukaan rakentamaan proletariaatin diktatuuria. Kolmanneksi vasemmistososiaalidemokraatit, joilla oli hiukan vetoa yhteisrintamaan, kuvattiin pettureiksi ja vallankumouksen ja kommunistien vastustajiksi.

Väärä suuntaus oli myös, että kuviteltiin vallankumouksellisen tilanteen syntyvän, kun vain sosialidemokraatit joukolla jättävät johtajansa ja hyväksyvät kommunistien strategian. Väärin oli myös, että sosialidemokraattien näkemystä kapitalismin vaihtumista ei voitu omaksua. Samoin oli myös näköalattomuutta kommunistisessa liikkeessä: "Oli oikeisto-oppotuntismissa kieltää, ettei kapitalistinen maailma ole vauhdilla menossa vallankumoukselliseen suuntaan". Ei ymmärretty, että kapitalismi kykenisi vastustamaan Neuvostoliittoa ja kapitalististen maiden työväenliikettä. Näistä arvioista poikkeksi Italian kommunistipuolueen puheenjohtajan Gramscin arviot, että kapitalismin on vielä kehitysmahdollisuus; esimerkkinä hän piti Fordin tuotannon kehittämissideita.

Työväenluokan luokkatietsuutta arvioitiin myös väärin. Monet vielä roikkuivat sosialidemokraattien ajatusten perässä ja jotkut näkivät vielä epäloppuina fasismia. Vaikka KPD oli 30-luvulla joukkopuolue, sillä ei

kuitenkaan ollut tarpeeksi voimia fasismien voittamiseen. Sosiaalidemokraattisten johtajien eristämisen joukoista ei onnistunut.

Jossakin määrin linjauksia parannettiin, mutta ei riittävästi. Kominternin VII kokouksen valmisteluissa.

Komitean sihteeri **Dmitri Manuilski** esitteli kesäkuussa 1934 itsekkriittisiä strategian muutoksia Kominternin ajatteluun: "Olemme kuvitelleet, että kehitys kulkee siihen suuntaan, että historiallinen taistelu käydään sosialidemokratiaa vastaan, luokka luokkaa vastaan, porvaristo vastaan proletariaatti. Ja me johdamme proletariaattia ja siksi tulee sosialidemokratia murskata. Asiat menivät kuitenkin toisin, kuin mitä me ajattelimme Kominternin VI kokouksessa. Kommunistit eivät pistäneet sosialidemokraatteja lattajaloiksi, vaan fasistit tekivät sen. Me ajattelimme, että sosialidemokratia oli päävihollinen. Meidän pääsuunnaksi meidän oli sosialidemokraatit emmekä riittävästi keskittyneet taisteluun fasisteja vastaan. Saatoimme jopa päätellä, että kommunistit, sosialidemokraatit ja fasistit kaikki halusivat pistää kapitalistit matalaksi."

Strateginen käännekohta: Jokaista käden leveyttä demokratiaa tulee puolustaa!

Tarvittiin enemmän syventymistä sen päättämiseksi, milloin aika on kypsä vallankumoukselle. Georgi Dimitroff, joka oli Länsi-Euroopan Komission puheenjohtajana Kominternissa, joutui keräämään kokemusta valtiopäivätoimiston tuhopolitoikeudenkäynnistä ja pohtimaan Stalinin pätevyttä. Hän muotoili kansainrintamataktiikkaa fasismia vastaan, jossa kommunistien lisäksi olisi ollut mukana sosialidemokraatteja ja muita antifasisteja, myös porvareita niin, että sota voitaisiin estää. VII kokouksessa hän vastoin aikaisempia linjauksia totesi, että on anteesiantamatonta hidastella. Nyt oli kysymys, että asennoitunutta maakohtaisesti riippuen siitä, missä muodossa porvaristo niissä on vallassa. Meille ei ole samantekevää, onko porvaristolla tavomainen diktatuuri, vai onko kyseessä avoin fasistinen diktatuuri. Neuvostoystävänä me puolustamme jokaista kädenleveyttä demokratiasta. Pidämme kiinni saavutetuista eduista ja haluamme laajentaa etuisuuksia. Siis työväenluokan valittavana ei tässä tilanteessa tule olemaan valinta proletariaatin diktatuurin tai fasismien välillä, vaan porvarillisen demokratian ja fasismien diktatuurin välillä.

Historian kulku on osoittanut sodan aikana ja sen jälkeen, että se oli oikea strategia ja toi tuloksia.

HAROLD NEUBERT

Euro-oikeisto sotajalalla

EU on tuonut nämä leipäjonot kaikkiin suuriin kaupunkiin. Euro-oikeisto pelkää kansan heräämistä vaatimaan oikeuksiaan. Periaateenaan hyökkäys on paras puolustus euro-oikeisto hyökkää nyt kommunisteja vastaan. Kuvassa Hurstin ruokajakelua itsenäisyypäivänä Helsingin Hakaniemessä.

Eurooppalaisesta oikeistosta - kuin myös Suomen Kokoomuksesta on jälleen alkanut kuulua sotarumpujen soittoa kommunismia ja sosialismia vastaan.

Hiljattain Euroopan parlamentin oikeistopuolue Eurokonservatiivit tuomitsivat kongressissaan kommunismin "turmiolliseksi ja tuhoisaksi aatteeksi ihmiskunnan lähihistoriassa". Kannanotossaan eurokonservatiivit olisivat valmiita kieltämään EU-virat kaikilta niiltä henki-

löiltä, jotka esim. entisissä Itä-Euroopan sosialistisissa maissa ovat olleet kommunistisen puolueen jäseniä tai toimihenkilöitä. Samalla on alkanut kuulua napinoita siitä, että ylipäätään kaikilta kommunisteilta tulisi estää mahdollisuus toimia EU-viroissa. Myös Kokoomus oli allekirjoittamassa tätä julkilausumaa.

Eurokonservatiivien julkilausumassa todetaan, kuinka "kommunismi on ollut suuri virhe" ja kuinka siellä missä on

kommunismia, on myös sotaa ja kansan sortoa. Eurokonservatiivit ovat tavallaan aivan oikeassa. Kommunismi on todellakin ollut suuri uhka - nimenomaan kapitalisteille. Euroopan kansoille se on ollut suuri siunaus. Ilman marxilaista yhteiskunta- ja aateoppia ja ilman marxilaista kansantaloustiedettä ja ilman Venäjän lokakuun vallankumousta ei työläisten oikeudet olisi sillä tasolla, mitä ne tänä päivänä vieläkin ovat. Ilman kommunistien aktiivista työtä

ei sotien jälkeisen Suomen sosiaaliturvajärjestelmää olisi rakennettu näin tehokkaasti ja työväenluokan asemaa parannettu.

Eurokonservatiivit ovat siinäkin oikeassa, että siellä missä on kommunismia on myöskin sotaa ja sortoa; Aina siellä missä työväenluokka on noussut kapinaan oikeuksiansa puolesta, on hallitseva luokka tai ulkomaiset imperialistiset voimat pyrkineet ne vainojen tai sodan avulla tukahduttamaan, hyvänä esimerkkinä vaikkapa Korean ja Vietnamin sota sekä Kuuban tapahtumat 1960-luvun alussa.

EU:ssa ollaan muutenkin käymässä hyökkäykseen sosialismia vastaan. Esimerkiksi tuleva EU:n perustuslaissa tuleva liittovaltio määritellään vapaan markkinatalouden pohjalta perustuvaksi liitoksi, joka kunnioittaa yksilön vapautta ja vapautta yrittäjyyttä. Näin halutaan viestittää, ettei toisenlaisella yhteiskunta- ja talousjärjestelmällä tule koskaan olemaan sijaa Euroopan Yhdysvalloissa. Perustuslaki on tehty suurpääoman ehdoilla ja se tulee olemaan eliitin käiskassara työväenluokkaa vastaan.

Täällä Suomessa ollaan valmistelemaan nk. "Taistolaisuuden mustaa kirjaa". Kirjasta pidettiin oikein keskustelutilaisuus, jota johti kirjailija Ilkka

Kylävaara. Kokoomuksen Ben Zyscovich oliikin tilaisuudessa innokkaana tuomitsemassa kommunismia ja mustaamassa Neuvostoliittoa. On selvää, että nyt vajaa 15 vuotta Neuvostoliiton ja Itä-Euroopan sosialististen maiden romahamisesta suomalainen eliitti haakee revanssihenkeä ja yrittää nöyryyttää niitä, jotka aiemmin taistelivat kapitalismia vastaan. Tällaisilla kirjahankeilla yritetään tuomita tieteellinen sosialismi ja uudelleenkirjoittaa lähihistoriamme. 70-luvun "taistolaisuista" yritetään näiden hankkeiden avulla tehdä eräänlaisia "hirviöitä", jotka palvelivat ja kumartelivat "suurta saatanaa" - eli Neuvostoliittoa.

Meidän on pyrittävä tekemään tyhjiksi nämä eurokapitalistien hankkeet ja torjuttava EU:n liittovaltiokehitys, jossa työväenluokan edustajat yritetään murskata maanrakoon eliitin tavoitteiden tieltä.

Ensi kesän Eurovaaleissa meidän on ryhdyttävä työstämään EU:n liittovaltiokehitystä ja pääomapiirin kansanvastaista tukahduttamiskäytäntöä vastaan.

Antti Siika-aho
Haapajärvi

Sotaa vastaan

Vuosi on vierähtänyt alkuun ja tätäkin vuotta on jo kohta kaksi kuukautta eletty. Vuoden vaihteeseen yleensä kuuluu pohtia niin menneitä kuin tulevia. Vuosi 2003 jäi historiaan muun muassa vuotena, jolloin Yhdysvallat hyökkäsi Irakiin. Irakin sota oli monesakin suhteessa erikoinen, mikäli sotia yleensäkin voidaan vertailla toisiinsa.

Irakin sota oli johdonmukainen jatke sille sota- ja ryöstöpolitiikalle, jonka USA:n sotaisat taantumukselliset piirit ovat kulkutiekseen valinneet. Miellessäni Jugoslavian ja Afganistanin sodille Irakin sota oli odotettavissa oleva jatke.

Ainoastaan todelliset muutokset Yhdysvaltojen johdossa olisivat saattaneet katkaista sotilaallisen kierteen. Se mikä meitä tulevaisuudessa odottaa on arvailujen varassa. Yhdysvaltain nykyisen valtiollisen johdon sanavarastoon kuuluu edelleen nimitykset roistovaltio ja terrorismin uhka. Yhdysvaltain poliittisen valtiojohdon listalla ovat mainittuina roistovaltioina muun muassa Kuuba ja Pohjois-Korea.

Yhdysvallat kiristää suhteitaan Pohjois-Korean kanssa hyvin määrätietoisesti. USA:n harjoittaman politiikan ytimenä näyttäisi olevan toiseen itsenäiseen maahan kohdistuva kiristyspolitiikka ja jos se ei tehoa niin sitten otetaan satoavoinne avuksi.

Se miten maan on päätyntä Yhdysvaltojen laittomalle "roistovaltioiden" listalle ei ole jäänyt hämärän peittoon. Listalle näyttää pääsevän maa, jolla on esimerkiksi öljyä ja sen johtohenkilöt pitävät kiinni maan itsenäisyydestä eli eivät antaudu Yhdysvaltain pääomalle vapaehtoisesti.

Tuollainen sotaisa temmelys eri puolilla maailmaa on aivan johdonmukaista imperialisteille. V. I. Leninin kirjoituksissaan imperialismista päätteli, että kapitalismin ollessa imperialistisessa vaiheessaan se muodostuu keinoja kaivatunomaksi sotilaalliseksi uhaksi maailman kaikille kansoille.

Oikein tarkasti ottaen eihän tänäkään päivänä tässä Yhdysvaltojen temmellyksessä ole muusta kysymys kuin maailman taloudellisesta uusia jaosta. Eiköhän tuo Afganistanin ja Irakin sotakin liity enemmän öljyyn kuin demokratian palauttamiseen kansalaisille.

Irakin sodassa oli myös erikoista se, että se oli kait ensimmäinen sota, jossa hyökkääjän maailman ihmisille luomat kauhukuvat sortuivat näin nopeasti, niin nopeasti, että Englannin pääministerikään ei kerinyt turvaan.

Pohjustettaessa Irakin sotaa, meille luotiin mitä ihmeellisimpiä uhkakuvia. Luotiin uhkakuva, jossa kärjistään sanoen yksi kaveri uhkasi koko sivistynnyttä maailmaa biologisin ja muuin joukkotuhoasein. Uhkakuvan mukaan niitä oli kuulemma vähän joka paikassa ja joka lähtöön. Näinhän meille kritiikitörmäsi kerrottiin kaikkien uutistoimistojen välityksellä. Televisio, radio ja valta lehdistö suolsi tuota soopaa. Sitä suollettiin täysin ilman kritiikkiä, ainoana totuutena vuorokauden joka hetki.

Taka-alalle painettiin USA:n ja Englannin sotilaallisen hyökkäysvalmistelun kanssa ristiriidassa olevat tiedot. Lehdistössä ne yleensä löytyivät hyvin huomaamattomina uutisina. Esimerkiksi YK:n asettamista lausunnot jäivät nähtä

taka-alalle. Tänään on osoittautunut tosiasia, että YK:n asettamat tiedot olivat silkkää puppua eli propagandaa sodan puolesta.

Irakin sota oli sen verran suuri ja raskas ihmisten harhautusoperaatio, että jopa Helsingin Sanomat on joutunut tarkistelemaan linjaansa uudestaan oikein pääkirjoitusten voimalla. Surullisinta asiassa on heidän kohdallaan se, etteivät he näytä vieläkään oppineen yhtään mitään. Osaviet vain kirjoittane ne muutamat artikkelit, joissa sentään oli jotain anteeksipynnön tapaista. Käytännöllisesti katsoen toimittaja myönsi laatimassaan kirjoituksessaan, että he olivat kusettaat kuukausitolkulla lukijoitaan.

No tänään lehden palstoilla käydään samaan tahtiin USA:n presidentin johtamaa terrorismin vastaista sotaa. Ehkäpä nuo Hesarin toimittajatkin oppivat joskus. Näyttää vaan vaativan monta pään kolutusta Karjalan mäntyyn, kuten joskus ennen vanhaan sanottiin.

Niin mikä tuossa Irakin sodassa oli erikoista? Erikoista oli sotapropagandan paljastuminen näin nopeasti ankaksi. Hyökkäyssodan valmisteluun kuuluu aina kansan ja kansojen kiihottaminen sotapropagandalla. Aikaisemmissa sodissa on saatu luotua propagandallamyttejä jotka perusideatanaan jäivät elämään vuosikymmeniksi. Ne elävät, vaikka sota olisi päätyntä sotilaalliseen antautumiseen. No propagandamytyt elävät, vaikka kansainvälisesti olisi vahvistettu rauhan-sopimuksia, joissa on tarkalleen määritelty asian-omainen valtio sotaan syylliseksi.

Nyt Irakin sodassa tuo propagandakupla puhkesi hyvin nopeasti. Tuo puhkeaminen on tapahtunut kansainvälisesti, mutta on kokonaan eri asia mikä tulee olemaan USA:n sisäinen kehitys.

Tämä sotapropaganda kuplan puhkeaminen tekee vielä erään kotimaamme asian hyvin mielenkiintoiseksi. Tavallaan aivan uuteen valoon nousee tuon entisen pääministeri Paavo Lipponen puuhastelu Yhdysvaltojen Georg W. Bushin kanssa. Tietävästi Paavo Lipponen neuvotteli ja sopi asioista sen enempää neuvottelematta Suomen lainsäädännön mukaan valittujen päättävien elimien kanssa. Julkisuuksessa näkyneistä tiedoista voi päätellä, että jotain tuon suuntaista yhden miehen demokraattista päätöksentekoa olisi tapahtunut.

Viime päivien aikana paljastuneet asiat Irakin sodan perusteista asettavat entistä enemmän USA:n ja Englannin sotarikollisten penkille. Tuosta voitaneen vain vetää johtopäätös, että silloinen pääministeri Paavo Lipponen sotki Suomen, tavalla tai toisella, rikolliseen sotaan. Hänen antamilla lupauksilla mitä todennäköisimmin maamme antoi täyden tukensa rikolliselle sodalle. Sodalle, jonka ainoa tarkoitus oli kaataa toisen, suvereenin maan, valtakoneisto USA-laisten öljy yhtiöiden etujen turvaamiseksi.

Tuo edellä sanottu johtaa myös kysymyksen pohdintaan, että mikä on Anneli Jäätteenmäen asema tässä asiassa. Mitä Anneli Jäätteenmäki halusi kertoa julkisuuteen? Edelleenkin tulee hyvin kyseenalaiseksi Jäätteenmäkeä vastaan nostetun syytteen tarkoitus. Onko syytteen tarkoituksena mustamaalata joku,

jotta entinen pääministeri Paavo Lipponen ja muutamien muiden nahka pelastuu? Kysymyksiä on omiaan nostamaan USA:n sota uhoon paljastuminen valheeksi ja paikkansa pitämättömyksi.

□ □ □

27.1.2004. Käytiin eripuolilla Suomea olevilla punaisten haudoilla ja muistomerkeillä laske-massa kukkia. Kukkin laskulla kunnioitettiin niitä ihmisiä, jotka 1918 joutuivat antamaan henkensä paremman ja turvuttaman tulevaisuuden aatetta puolustuaan.

Sisällissota, johon he joutuivat, kantaa tänäkin päivänä monta eri nimeä. Puhutaan sisällissodasta, vapausodasta, punaisten ja valkoisten sodasta, vallankumouksesta ja niin edespäin.

Eräs tapa on unohtaa koko juttu nimittämällä sodan alkamispäivä 27.1. "Vainojen uhrien päiväksi" ja siirtämällä tällä tavalla huomio pois omista asioista Natsi-Saksan keskitysleireihin. Kyllä Natsi-Saksan hirmutekoja pitääkin muistaa, mutta se ei saa johtaa Suomen v. 1918 tapahtumien peitellyn kustannuksella.

Tuosta luokkasodasta elätellessä edelleenkin maamme virallisessa historian kirjoituksessa sodasta tehtyä propagandamytyitä, vaikka luokkasodasta on kirjoitettu esimerkiksi sellainenkin suurteos kuin Täällä Pohjantähden alla.

Ai niin, osallistutaanpa kaikki joukolla Irakin sota vastustavaan suurmielenosoitukseen sodan alkamisen vuospäivänä Helsingin Rautatienorilla lauantaina 20.3. klo 13.00.

Timo Kangasmaa

Arvonlisäys vai lisäarvo?

Kansantalous on se, jonka me jokainen erikseen ja yhdessä kansankantana muodostamme. Kansantalouden perustana ovat tuotantovälineet ja työ. Niillä saadaan aikaan tavarat ja palvelukset. Työntekijöille maksetaan palkkaa, mutta työstä syntyy myös voittoa.

Kuinka hyvin tai huonosti kansantalous toimii, se selvitetään tieteellisesti kahdella tavalla. Ensimmäinen porvarillinen tapa puolustaa kapitalistien ja toinen tapa palkkatyöläisten etuja. Molempien perustana ovat juo vanhat, mutta edelleenkin käyttökelpoiset teoriat.

Noin 250 vuotta sitten Adam Smith esitti, että kapitalistisen kansantalouden perustana on tavarain hinta, joka sisältää työpalkan + voiton + (maa)koron. Myöhemmin Karl Marx osoitti Smithin olevan väärässä. Hän todisti, että kapitalistisen kansantalouden perustana on pääoma ja sen lisäys, joten tavarain hinta sisältää tuotantovälineiden käytön + työpalkan + lisäarvon.

Porvarillisen kansantalouden laskennan perustana on edelleenkin Smithin ydinajatus, joka on ajan kuluessa jalostettu arvonlisäykseksi. Se on pelkkä mielivallan tuote. Siksi kansantalouden tilinpito ei ole luotettava. Sitä voi muutella mielin määrin. Suomessa viimeinen merkittävä muutos tapahtui 1990-luvulla. Vuoteen 1997 bruttokansantuote (bkt) ja arvonlisäys olivat yhtä suuret, mutta muutoksen jälkeen arvonlisäys on noin 14 prosenttia bkt:tä pienempi. Muita pieniä järjestelyjä tehdään jatkuvasti. Bkt ei toimi kansantalouden tuloksen mittarina, mutta kapitalistien kannalta ne ovat poliittisesti tarkoituksenmukaisia.

Nykyaikainen kansantalouden tilinpito hylkää kokonaistuotannosta yli puolet ns. välituotteena. Sen mukaan "välituote" käydetään, mutta se ei synny missään, eikä siihen ole käytetty työtä, se ilmestyy tyhjästä. Esimerkiksi vuoden 2002 tuotannosta välituotteena vähennettiin yli puolet, lähes 54 prosenttia. Jäännös oli arvonlisäys. Siihen lisättiin tuoteverot ja vähennettiin tuotetukipalkkiot. Niin saatiin bkt. Siitä lasketaan työn tuottavuus², joka välituotevähennyksen vuoksi on tunnettavasti todellista pienempi.

Tätä menetelyä Marx piti Smithin yrityksenä "noitua pysyvää pääomaa" edustavan arvo-osa tavarantarvosta olemattomiin.³ Marxin mukaan "Vaikeudet, joita ilmenee yhteiskunnallista vuosituotetta eritellessä, johtuvat siitä, että pysyvä arvo-osa (aineet) esiintyy aivan eri tuotelajina... kuin (siihen) liitetty uusi arvo (työ ja lisäarvo)... Niinpä näyttääkin siltä, kuin... (osa) kulutetusta tuotemäärästä uudelleen ilmaantuisi uudessa muodossa, uutena tuotteena, ilman että yhteiskunta olisi käyt-

Kai Kontturi on eläkkeelle päästyään otanut työelämän jälkeiseksi elämäntehtäväkseen kapitalistisen yhteiskunnan järjestömyökyien paljastamisen. Miksi? Siksi, sanoo Kai Kontturi, että hänen jälkikasvullaan olisi sellainen maailma ja yhteiskunta, jossa ihminen voi elää täysipainoisia elämä ilman työttömyyttä tai ankaran riiston kohteeksi joutumisen uhkaa. Tässä kirjoituksessaan hän arvostelee kapitalistisen taloustieteen perusteita.

tänyt hiventäkään työtä sen tuottamiseen. Tällaista ei ilmene yksityispääoman toiminnassa."⁴ Niinpä sitä ei voi ilmetä muualakaan.

Bkt "käytön kautta" on merkittävä, kun siihen vaikuttaa viennin ja tuonnin ero, kauppatase. Jos sen muut luvut olisivat entiset, mutta vienti 22 prosenttia pienempi, niin bkt:n loppusumma olisi 8,5 prosenttia suurempi. Mieleföntä! Lisää ongelmia on "Tulojen kautta" osassa. Siinä tuloina ovat palkat, työntekijän sotu-maksut, toimintatylilläjäämät (voitot), tuotannon ja tuonnin verot, tukipalkkiot ja kiinteän pääoman kuluminen. Tässä on todellinen kummallisuus. Miten kuluminen on tuloa?

Tässä porvarillinen taloustiede sekoittaa yritystaloitusta ja kansantalouden toisiinsa. Palkat, sotumaksut ym. kustannukset ja poistot, kulumiset, ovat kuluja yritystaloitusta pääomakerrosta. Vain voitot ovat tuloa. Kansantaloudessa palkat, sotumaksut, voitot jne. ovat tuloa, mutta kuluminen aina kuluja. Se ei ole koskaan eikä kenenkään tuloa. Kaiken lisäksi bkt:n eri osat eivät korreloi, vaikuta toisiinsa!

Marxilaisittain laskien tilanne "tulojen kautta" on aivan toinen. Lyhyesti esiteltynä sen mukaan kokonaistuotannosta on vähennettävä nettopalkat ja nettovoitot sekä kaikki sotu-maksut, verot ja pakolliset maksut. Jäännöksenä saadaan tavaravarastot eli niihin sidottu pääoma. Tässä ei ole tilastoeroa. Ja edelleen. Kun varastoarvoista vähennetään siihen käytetyn työn osuus, saadaan tuotannon aineksiin sidottu pääoma. Ja vielä. Kun kokonaistuotannosta vähennetään pysyvä pääoma, saadaan kansantulo⁵.

Tässä yhteydessä todettakoon, että kokonaistuotannossa palkat ovat yhteen ja bkt:ssä kahteen kertaan, vaikka porvarillisen laskennan asiantuntijat väittävät päinvastaista. Tässäkin marxilainen ja porvarillinen taloustiede ovat napit vastakkain.

Marxilaisittain laskien kansantalossa on palkkoja 54,2 miljardia euroa ja lisäarvoa 98,3 miljardia euroa. Kun palkkoista vähennetään kapitalistien omat ja johtajilleen voitoista maksamat jättimäiset korvaukset, niin työläisten palkkoiksi jää 48,6 miljardia euroa ja lisäarvo kasvaa 103,9 miljardiin euroon. Näin lisäarvon suhdeluksi on 213,8 prosenttia eli lisäarvo on sen verran työläisille maksettuja palkkoja suurempi.

Mutta, elävässä elämässä palkkojen lopullinen jako

tapahtuu kulutuksessa eli vuokrissa, ruokapöydissä, vaatekaupoissa jne. koko työvoiman kesken. Siksi on työttömyys otettava mukaan laskelmiin. Kun palkkasumma jaetaan kaikilla työvoiman työtunneilla, saadaan elintason vaikuttava todellinen työvoiman keskimääräinen tuntipalkka. Sen jälkeen lopullinen lisäarvon suhdeluksi on 257,0 prosenttia!

Palkkojen ja lisäarvon suhde kuvaa riiston tasoa. Mitä suurempi suhdeluksi sitä kovempi on riisto. Vuonna 1985 lopullinen lisäarvon suhdeluksi oli 151,1 prosenttia. Vuonna 1990 se oli hieman suurempi – 157,0. Kasvua oli siis 5,9 prosenttiyksikköä joten riisto koveni keskimäärin 1,2 prosenttiyksikköä vuodessa. Sen jälkeen lisäarvon suhdeluksi on kasvanut sata prosenttiyksikköä. Näin riisto koveni keskimäärin 8,3 prosenttiyksikköä vuodessa – seitsemän kertaa aiempaa nopeammin!

Palkkasumma ei sellaisenaan jää työläisille eikä lisäarvo kapitalisteille. Sen lopullinen jako tapahtuu veroilla ja sotumaksuilla. Vertaamalla vuosien 1990 ja 2002 todellisen kansantulon jakaantumista nähdään, että palkkojen osuus supistui 8,0, sosiaalitulojen 3,0 ja julkisen talouden 3,2 prosenttiyksikköä. Yhteensä 14,2 prosenttiyksikköä (Kaavio 1). Ne menivät yksityisiin nettovoittoihin, joista euromääräisesti suurpalkat kasvoivat 402,8, yritys-, osinko- ja pääomatulot 241,4, ilmainen kiinteä pääoma (aineet) ja vaihteleva pääoma (varastoidun ilmaisen työn uusintaminen ja lisäys) yhteensä 110,5 prosenttia.

Edelleen. Oikea kansantalouden tuloslaskelman toinen puoli, "käytön kautta", saadaan, kun kokonaistuotannosta vähennetään varastoarvo, kulutus ja vienti miinus tuonti. Jäännös on kiinteän pääoman nettolisäys. Tässäkin ei ole tilastoeroa. Kaiken lisäksi molemmat puolet korreloivat, ovat sidoksissa toisiinsa.

Näin laskien vuonna 1990 pääoman nettolisäys oli 8,8 prosenttia tuotannosta, mutta 2002 vain 4,0 prosenttia. Taloudessa tehtiin kokovoltti. Nettovoitot kasvoivat 2,5 kertaisiksi, mutta kiinteän pääoman nettolisäys supistui alle puoleen, sillä voitot ja yritysten myynteistä (ulkomaalaisille) saadut pääomat, viedin pois maasta. Vuonna 1985 ulkomailta oli suomalaisia yksityistä pääomaa vain muutama marka, mutta viime vuonna sitä oli jo lähes yhtä paljon kuin

kitimaan tuotantovälineissä – 193 miljardia euroa!

Sivujuonteena voi korostaa, että vapaakauppa teki mahdolliseksi yritysten myynnin ulkomaalaisille ja pääomien maastaviennin. Se mahdollisti ulkomaisten suuryritysten ylituotannon tuonnin valtavan kasvun. Siitä johtuen 50 000 yritystä ja yli 100 000 maatilaa lopetettiin, vaikka yritys-, osinko- ja pääomatulojen verotusta kevennettiin yli kolmanneksella. Niinpä työttömyys on nyt lähes 1 000 miljoonaa tuntia – 20 prosenttia työvoiman työtunneista!

Kapitalistisella ja marxilaisella taloustieteellä on oleellinen ero. Toinen pelaa kapitalistien ja toinen työläisten pussiin. Smithin ideasta kehitetty bkt-arvonlisäys luo mielikuvaa kapitalistien ansioista, joista työläiset saavat suuren osan. Nyt 38,8 prosenttia. Marx puolestaan osoitti, että vain työläis-

ten työ tuottaa lisäarvoa. Sen kapitalistit anastavat itselleen suoraan ja välillisesti. Nyt peräti 257,0 prosenttia.

Tänään kaikki ennusteet viittaavat siihen, että jatkossa tuotanto kasvaa tuottavuutta hitaammin joten työllisyys heikkenee, riisto kovenee (Kaavio 2) ja kapitalistien suora osuus lisäarvosta kasvaa – elleivät palkkatyöläiset toisin päättä!

Kai Kontturi

1 Tilastokeskus; Käsikassarat 6.7.1998 ja 10.7.2003

2 Tilastokeskus, Käsikassara 10.7.2003

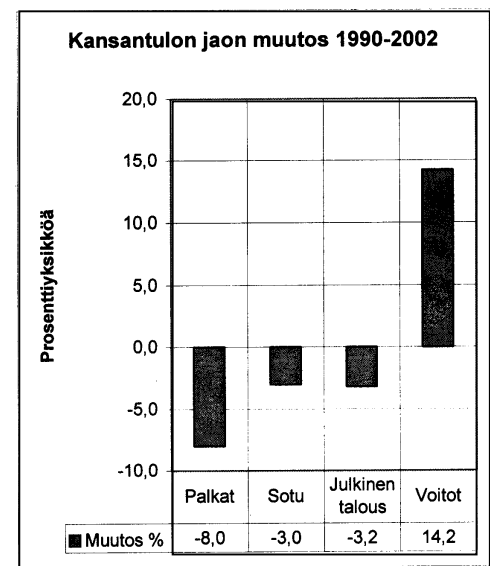
3 K. Marx "Pääoma" osa 2, s. 345 (Progress 1979)

4 K. Marx "Pääoma" osa 2, s. 398–399 (Progress 1979)

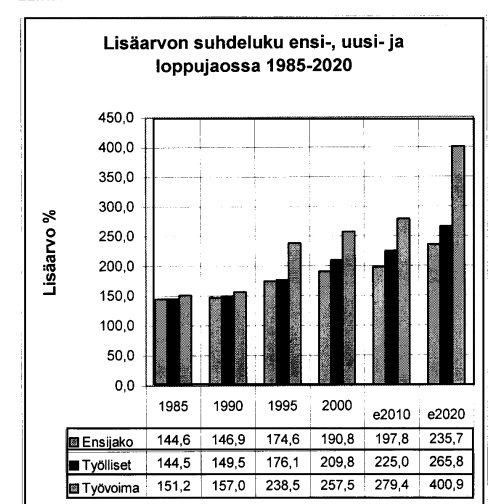
5 Nevalainen-Peltonen: Marxilainen kansantaloustiede s. 375 (Kansankulttuuri 1976)

6 Suomen Pankki, Maksutase ja ulkomainen varallisuus 4/2002, 20.3.2003

Kaavio 1

Kaavio 2

Vv. 2000–2010 tuotanto 2,5 ja tuottavuus 2,6 % /v

Vv. 2000–2020 tuotanto 2,5 ja tuottavuus 3,1 % /v

Juche- aatteen opintoyhdistys vieraili KDKT:n suurlähetystössä 14.2.2004

Kuvassa vasemmalta Heikki Männikkö, suurlähettiläs Jon In Chan, Juha Kieksi ja lähetystösihteeri Paek Sung Chol.

Ryhmän ottivat vastaan suurlähettiläs Jon In Chan sekä lähetystösihteeri Paek Sung Chol. Vierailun yhteydessä opintoyhdistyksen puheenjohtaja Juha Kieksi välitti järjestön kirjallisen tervehdyksen KDKT:n johtajalle pääsihteeri Kim Jong Il'le hänen 16.2.2004 vietettävän syntymäpäivänsä merkeissä.

Vierailun aikana keskusteltiin mm. KDKT:n taloudellisesta ja poliittisesta tilanteesta sekä sen yhteydestä maailman poliittiseen tilanteeseen. KDKT hakee ratkaisuja ongelmien juche- aatteen periaatteiden mukaisesti. Lähettilään toteamus, että "työväenluokka on tänään

erilainen, kuin 100 vuotta sitten ja siksi tarvitaan koko ajan uutta kehitystä kansalliset puitteet huomioiden" vastaa hyvin juche- aatteen periaatetta. Suomalaiselle osapuolelle tämä keskustelu oli hyvin tärkeä, koska tänään läntinen media tekee meilläkin kaikkensa levittäessään virheellistä tietoa Korean demokraattisesta Kansantasavallasta.

Talousreformista

Viime aikoina on tiedotettu KDKT:n talousuudistuksista. Käytännössä on kyse siitä, että entisiä tuottajien tореja on laajennettu koskemaan muitakin, kuin ko-operatiivitalonpoikien omilla palstoillaan

tuottamien maatalous- tuotteiden myyntiä. Kansalaiset voivat myydä toreilla esim. itselleen tarpeettomia vaatteita, kodinkoneita jne. Markkinatorilla myyminen edellyttää rekisteröintiä ja myyntimaksun maksamista valtiolle.

Peruselintarvikkeet turvataan

Kaiken maatalousmaan KDKT:ssa omistaa valtio. Maatalous on järjestetty ko-operatiivisiin (osuustoimintatiloihin) ja valtionmaatlat on muutettu tällaisiksi osuustoimintatiloiksi. Osuustoimintatilojen sato myydään valtiolle sen jälkeen, kun siitä ensin vähennetään tilan työntekijöiden tarvitsemat tuotteet (vuotuiset elintarvikkeet). Valtio pyrkii siihen, että valtion kauppojen kautta voitaisiin toimittaa riittävä määrä peruselintarvikkeita edulliseen hintaan. Esimerkiksi riisin osalta pyritään 700 g/aikuinen. Tällä hetkellä päästään valitettavasti vain 400-500g:n jakeluun.

Kysynnän ja tarjonnan laki yksityisillä toreilla

KDKT:ssä on edelleen vaikeuksia elintarvikkeiden tuotannossa huolimatta viime vuoden paremmasta sadosta. Vapaalta markkinoilta voidaan ostaa lisää, jos on rahaa.

Suuremmasta kysynnästä johtuen hinnat yksityisillä toreilla ovat kohooneet ja vaihtelevat kysynnän ja tarjonnan mukaan.

Koreoiden yhdistymiskehitys edistyy

Käytännön tasolla Koreoiden yhdistymiskehityksessä on edistytty melko hyvin, jatkuvasti käydään alemman tason neuvotteluja. Maantiet ja rautatiet on saatu yhdistettyä. Rautatieliikenteen lisääntymisen esteenä on Etelän ja Pohjoisen erillinen sähköjärjestelmä. Sähköjärjestelmien harmonisoimisen esteenä on ollut USA, joka on systemaattisesti estänyt hankkeet sähköjärjestelmän harmonisoimiseksi.

Tässä yhteydessä nousee esiin kysymys, miksi USA niin voimakkaasti painostaa Koreaa, vaikka KDKT:n merkitys imperialistivallioille luonnonvarojen omistajana ei ole merkittävä. Syynä on juuri se, että Koreoiden yhdistymisajatus on mennyt eteenpäin tavallisten ihmisten ajatuksissa, koska Korean kansa on yksi kansa. Jos Koreoiden yhdistyminen edistyy, vaarana on USA:n näkökulmasta se, että Etelässä vähenee entisestään usko Pohjoisen muodostamaan näennäisen uhkaan ja kansa ryhtyy toden todella vastustamaan miehitystä. Näin voisi käydä muuallakin. Hyvä esimerkki on Filippiinit, jossa kansa on asettunut jo nyt vastustamaan USA:n sotilastukikohtia.

USA tarvitsee kaikki Kiinan ympärillä olevat tukikohdat painostukseen Kiinaa. Koreoiden yhdistymisen loisi tilanteen, jossa vastustus USA:n sotilaalliselle läsnäololle Kaakkois- Aasiassa kasvaisi.

USA:n politiikka tärkein kehityksen este

Kysymykseen miten mahdollinen USA:n presidentin vaihdos vaikuttaisi Korean ja USA:n suhteisiin lähettiläs toteaa, että vaikutus olisi varsin vähäinen. Presidentillä ei ole tässä merkitystä vaan pitkän aikavälillä politiikalla. Esimerkiksi ydinvoimakysymys nousi esiin jo Clintonin kaudella ja aiemminkin. Kyse on siis USA:n pitkäaikaisesta strategisesta linjauksesta.

Korean tilanteestakeskustellaan jälleen 23.2.04 kuuden vallan: Kiinan, Venäjän, Japanin, USA:n sekä Pohjois- ja Etelä- Korean välisissä neuvotteiluissa. Suuria tuloksia neuvotteiluista ei odoteta. Korealaiset (KDKT) haluaisivat elää amerikkalaisten kanssa rauhassa niin, että he voisivat suoraan neuvotella Etelä-Korean kanssa. Tälle USA asettaa poliittisia ja käytännön esteitä ja tämä USA:n asettama "kynnys" luo pohjan sille, että heidän on vaikea elää muidenkaan alueen valtojen kanssa normaalisti.

Juha Kieksi
Reino Niskanen
Heikki Männikkö

Vapaamuurarit ja Neuvostoliitto

Heikki Männikkö kirjoitti otsikolla "Tuotantovoimat yhteiskuntakehityksen perusta" vastineen Vapaa Suomi lehdessä 7/03 olleelle kirjoitukselle "Neuvostoliitto ei ollutkaan tie maailmanvaltaan".

Männikön mielestä kirjoitukseni kärki oli suunnattu sosialismia vastaan, koska esitin että myös Lenin ja Neuvostoliitto olivat osa vapaamuurarien salajuonta. Koottuja teostensa 25.000:lla sivulla Lenin ei kuulemma mainitse mitään vapaamuurareista, mutta monessakin kohdassa tuomitsee kaikki salaseurat.

Mielestäni Lenin olisi hyvinikin voinut mainita jotain vapaamuurareista, ellei itse olisi kuulunut salaseuraan. Hyvin harva vapaamuurari kuuluttaa maailmalle olevansa vapaamuurari. Leninin asemassa olevalta vallankumousohjaltajalta asian tunnistaminen ei olisi ollut kovin viasta. Se, että Lenin ja muut neuvostojohdajat olivat vapaamuurareita, ei ollut oma keksintöni asiahan on yleisesti tunnettu. Vapaamuurarien ja sosialistien välinen yhteistyö kansainvälisessä mittassa oli peräisin jo 1800-luvun puoliväliltä.

Yhdistämällä hakusanoja Lenin ja freemasons internetin hakukoneilla saadaan vaikka miten monta lähdeä, jotka sanovat samaa. Suomeksi siitä kerrotaan mm. Karl Steinhousein kirjassa "EU huomispäivän superneuvostoliitto" sekä Pekka Lahtisen kirjoissa. Neuvostoliiton arkistoista kuulemma myös löytyy tietoja Leninin ja Stalinin vapaamuurarudesta.

Historiasta tiedetään, että Rothschildit, Warburgit ja Jakob Schiffin opporikkaat pankkiirivuvut tukivat Venäjän vallankumousta. He olivat jopa sen käynnistäjiä, koska he halusivat kukistaa salaseurat kiertäen tsaarivallan ja yhdistää maailman totalitaarisen hallinnon alaisuuteen

maailmanvallankumouksen avulla. Neuvostojohdajista Trotski piti tämän päämäärän kirkaasti mielestään ja oli se henkilö jonka vapaamuurarit mieluiten olisivat nähneet Neuvosto-Venäjän johdossa.

Männikön mielestä protestanttinen etiikka ei ollut kapitalismin perusta, vaan "kapitalistit asettuivat tukemaan ja kehittämään protestanttisia arvoja, koska ne olivat heidän etujensa mukaisia taistelussa feodalismia vastaan". Eli protestanttiset arvot olivat kapitalismin etujen mukaisia. Tässä emme ole eri mieltä. Kapitalismi ei kuitenkaan synnyttänyt protestantisuutta. Sen tekivät roomalaiskatolisuuden Raamatun vastaiset väärinkäytökset, anekapppa ym.

Kapitalismin sääntely ja poliittinen demokratia olivat Männikön mukaan mahdollisia siksi, että "Neuvostoliitto ja sosialistinen maailmanjärjestelmä" olivat vastavoimana, johon mm. kapitalististen maiden työväenliike tukeutui". Nyt kun tuota vastavoimaa ei ole markkinatalous polkee maahan yksityisten ihmisten ja kokonaisten kansojen oikeudet.

En sanoisi Neuvostoliittoa vastavoimaksi muotoiin kuin siinä mielessä, että sen ja kapitalismin "vastakkaisuuden" avulla luotiin uhkakuva, joka "oikeutti" kilpavarusteluun puolien ja toisin. Toki kommunistinen työväenliike tukeutui Neuvostoliittoon, mutta neuvostovallden edut eivät olleet vallankumouksen etuja, vaan sen omia valtiollisia etuja, joita kaikkien maailman kommunistien olisi pitänyt tukea.

Neuvostojärjestelmän yhtäkkinen romahtaminen oli vapaamuurariloissa todettu välttämättömäksi sen jälkeen, kun NSA:n tiedusteluelimet olivat nähneet nopeasti etenevän vastavallankumouksen

vaaran maassa. Neuvostoliitto romahduttettiin tavalla, josta ei ollut vaaraa vapaamuurarien perusyritykselle yhdistää maailma oman hallituksensa alaisuuteen. Venäjän ja läntisen maailman yhdistäminen terrorismin vastaisen taistelun merkeissä on nyt entistä helpompaa. Tässä ovat suureksi avuksi Männikönkin mainitsemat kauppa ja taloutta ohjaavat kansainväliset organisaatiot sekä eri maiden hallitukset.

Kapitalistit ovat todella onnistuneet saamaan ylivalvan ja kukistamaan demokratian niin kuin Männikökin toteaa. Demokraattinen kehityksensä ei todellakaan ole kapitalismissa olo pysyvä. Mielestäni yhteiskunnan sääntelykään ei auta mitään, jos se on esim. Lipposen käsissä. Demokratia on mahdollista vain itäisessä maassa, jossa pääomalliset ovat tiukasti rajoitetut ja demokraattiset instituutit ovat jo olemassa tai ne pystytään luomaan.

Yhteiskunnalliset lainalaisuudet ovat toki tärkeitä, mutta niin ovat myös ihmiset niiden takana. Vapaamuurarit ovat harvinaisen vaikutusvaltaisia sekä kansainvälisellä että kansallisella tasolla. He eivät todellakaan ole "pieni tekijä tässä kuviossa" kuten Männikkö toteaa. He ovat sekä miljardöörejä että poliittisia ja mediaivaikuttajia. USA ja EU ovat heidän johdossaan. Samoin ovat Nato, Maailmanpankki, Kansainvälinen valuttarahaosto ym. puhumattakaan heidän omista salaseuroistaan bilderbergiläisesti, Trilateraalista komissiosta ym. Rahan voimalla vaalitiin yleensä ratkaistaan.

Kari Alhonen
Yhteiskuntatieteiden
lensiaahti
Tampere

Alhosen kirjoituksen johdosta

Alhonen on yhteiskuntatieteiden lensiaahti mutta ei selvästikään halua ymmärtää Marxin selvittämiä yhteiskuntakehityksen lainalaisuuksia. Suurten yhteiskunnallisten muutosten perustana on mm. tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden vastaavuuden laki. Sen mukaan tuotantosuhteiden (yhteiskuntajärjestelmä) rakenne seuraa tasaisesti kasvavien tuotantovoimien perässä ikään kuin hyppäyksittäin (vallankumoukselliset muutokset). Yhteiskunnan rakenne muuttuu yhteiskuntaluokkien välisen etustitelun kautta (luokkataistelu) vastamaan muuttuneita tuotantosuhteita. Tähän analyysiin ei mahdu ajatus siitä, että salaseuroilla olisi merkittävä osuus historian kehityksen muottoreina. Alhonen yrittää mahdollisesti väittää myös, että sosialismi olisi sattumanvarainen ilmiö historian pitkässä juoksussa. Sitä se ei ole kuten ei ole kapitalismikaan.

Tiedämme vallan hyvin, että bolshevikit lainasivat ja keräsivät varoja toimintaansa eri tavoin ulkomailla asuessaan. Mutta niin Lenin kuin Stalinin olivat ennen kaikkea vallankumouksellisia ja tämä työ täytti heidän elämänsä. He eivät kirjoittaneet vapaamuuraridudesta, koska sillä ei ollut sijaa heidän elämässään. Ja siihen heillä ei olisi ollut aikaakaan.

Väitän edelleenkin, että kapitalismin perusta ei ollut protestanttisessa etiikassa vaan niissä kasvaneissa tuotantovoimissa, jotka syntyivät feodalismiin sisällä ja pääsivät vapaasti kasvaamaan kapitalistien murrettua feodaalisen vallan. Sitä paitsi katolisen kirkon rahanhankintamenetelmässä ja erilaississa valtaväikeilyissä olisi ollut arvostelun sijaan lukuisia vuosisatoja ennen Martti Lutherin uskonpuhdistustakin. Protestantit ajatukset syntyivät paljolti katolilaisuuden

(feodalismien) kritiikkinä. Mutta ne pääsivät vallalle vasta sen jälkeen, kun syntyi se suuri sosiaalinen ryhmä, jolle oli hyötävä tällaisista ajatuksista. Tämä sama tietoteoreettinen laki pätee kaikkiin ideologisiiin kasuksiin. Erilaisia näkemyksiä syntyy vapaasti, mutta vain ne nousevat ja muokkaantuvat vallitseviksi, jotka löytävät sosiaalisen maaperän.

Alhonen kieltää Neuvostoliiton ja siihen tukeutuneen työväenliikkeen merkityksen siinä prosessissa, jolla loimme sodanjälkeisenä aikana ns. kapitalistien sääntelyyn perustuvan hyvinvointiyhteiskunnan. Tähän samaan tukeen perustuen purettiin myös siirtomaajärjestelmä. Voimme vaan katsoa mitä nyt tapahtuu, kun työväenliikkeellä ei ole voimaa. Se miten kapitalistit onnistuvat luomaan ylivaltansa, se selviää meille kaikille, kun vaan tutkii Marxin pääomassaan selvitettämän pääoman kasaantumisen lain. Kapitalismin kehitys ilman vastavoimaa vie väistämättömästi suurin kapitalistisiin blokkeihin, kuten USA ja EU ovat. Alhosen ongelma on sama kuin miljoonien muidenkin ongelma: ei haluta tunnustaa sitä, että ainoa todellinen vastavoima tälle kehitykselle on järjestäytyneet työtekevä kansa.

Oliko väärin väittää Alhosen olevan sosialisminvastainen? Mutta voidakseen torjua sosialismin aseman yhtenä maailmanhistorian valtavirrasta, hän rakentaa vapaamuurarien avulla sillan, joka yhdistää sosialismin suurkapitalistisiin. Kyllä se silloin on sosialisminvastaisuutta. Alhosen mainitsemat raharikkaat ovat kaikki kapitalisteja ja he toimivat kapitalistien etujen mukaisella tavalla. Tässä prosessissa vapaamuurareilla on vain marginaalinen merkitys.

Heikki Männikkö

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Hyvätuloisten metsästys

Helsingin kaupungin operaation "Hyvätuloisten metsästys" epäonnistuminen täydellisesti, on Helsingin kaupungin johdon omaa syytä. Mutta alkää peljätkö! Tosiasia on, että kerrostalo samalla maapinta-alalla tuo enemmän veronmaksajia ja rakennusvaiheessa rahaa ja työtä kuin omakotitalon rakentaminen. Ja usea keskiituloinen tuo kaupungille enemmän verotuloja kuin muutama hyvätuloinen.

Mikään ei ole sen typerämpää kuin toimivan lentokentän purkamisen ja siirtäminen. Kaupunkia rakennetaan helsinkiläisille, sanoi Pekka Sauri. Enpä oikein usko, sillä lentokenttäalueelle suunnitellaan eurooppalaistyypistä kaupunkipientaloa, siis kerrostaloja siitä huolimatta, että kaikki tietävät suomalaisten haluavan asua omakotitalossa järven rannalla. Siis rakennetaanko Malmille tekojärvi, kun kerran Vuosaareen on varaa rakentaa Kanava?

Eivätkö helsinkiläiset valtuutetut muka tiedä, että tämä asutuksen tiivistäminen on juuri syy täällä poismuuttoon? Moni on muuttanut lähiöön juuri siksi, että se on kuin pikkukaupunki. Viimeisimmätkin lähiöt alkavat olla kuin kaupungin keskusta. Enää ei löydy niitä pikkukaupunkimaisia lähiöitä tämän tiivistämisen jälkeen ja koska Arto Bryggare on niin innokas rakentamaan viimeisenkin ruohotupsun päälle, minä pilloitan pääsiäisruohoni häneltä.

Suuri osa muuttaa Helsingin työn perässä, ei niinkään siksi, että olisi Helsinkiin ihaunut. Sehän tiedetään siitä, että kun eläkeikä tulee, moni muuttaa täältä

pois sinne, missä ruoho on viherempää ja ilma raikkaampaa.

Jos hyvin käy - saattaa alueelle tulla yksi pientalo. Jos käy kuten Fallkullan asuinalueelle, jonne luvattiin pientalovaltaista rakentamista, sinne ei tule yhtäkään pientaloa. Suunnitellun asukasmäärän 8000 tai jopa 12000 asukasta valossa, se on jopa todennäköistä.

Tämän junttaamisen voimallisuudesta päätellen huhut kaupungin tekemistä sopimuksista grynderien kanssa tuntuvat todennäköisiltä. Rakennusmaatahan Helsingistä löytyy tarpeeksi, kuten esimerkiksi Kauko Koskinen ja monet muut ovat osoittaneet. Kaiken lisäksi lentoasema jäisi sinne muistomerkeksi. Tyhjän pantiksi. Jotenkin toimiva lentoasema tuntuu - toimivamalta ajatukselta. Tuntuu hullun hommalta se tärkein asia ei ole ratkaistu: Ei ole osoitettu uutta sijoituspaikkaa pienlentokentälle.

Jos Helsingin asutuspulaa pitäisi ratkaista, niin silloinhan Helsinkiin pitäisi rakentaa pieniä asuntoja - varsinkin vuokra-asuntoja. Mutta Helsingin valtuusto ja kaupungin johto ovat kiinnostuneet vain asukkaiden tuomista euroista, joten mitään sellaista ei ole suunniteilla. Ei asuntojen tarve eikä asukkaiden mielipide kiinnosta edustavia edustajiamme.

Matti Visanti, projektipäällikkö, kertoi, että kaupunkisuunniteluvirasto toteuttaa sellaisia tavoitteita, joista demokraattisesti valitut päättäjät ovat päättäneet. No, jos demokraattialla tarkoitetaan

sitä, että saa neljän vuoden välein äänestää. Minusta demokratia on sitä, että asukkailla on mahdollisuus tulla kuuluksi - ja myös vaikuttaa päätöksiin. Pelkkä äänioikeus merkitsee neljän vuoden totalitarismia, jos ihmisiä vaalien välillä ei kuunnella.

Kuunnellaanko helsinkiläisiä sitten? Haluavatko helsinkiläiset, että Malmin lentoasemalle rakennetaan? Ei, ei asiaa ole kysytty helsinkiläisiltä. Lehdissä on ollut ihmisten artikkeleja puolesta ja vastaan. Samoin ovat yhdistysten mielipiteet hajonneet. Helsingin kaupunginvaltuuston enemmistö haluaa rakentaa lentokentälle. Nämä kaikki edustavat kuitenkin vain murto-osaa helsinkiläisistä. Tietenkin valtuutetut sanovat, että heidät on kansa valinnut päättämään. Ja hevonpaskat! Yksi kolmasosa ei halunnut ketään nykyisistä valtuutetuista päättämään asioistaan. Tuskin yksikään helsinkiläinen edes tiesi, että Malmin lentokenttä aiotaan pistää rullalle - vaikka muutama "meteliin kyllästynyt" kentän läheisyydessä asuva varmaan sitä toivoikin.

Ympäristön ihmiset ovat myös huolissaan siitä, että rakennusvirastossa kaupunki tuhoaisi kenttää kierävän kuntopolun ja sen ympärillä olevat metsiköt. Kun alkaisi tuntua siltä, että rakennukset kaatuvat päälle eikä missään ole tilaa hengittää, voisi haistella muutakin kuin cityvihreiden vuoden puuta - Wunderbaumia.

Hannu Alm

Malmilla 25.01.2004

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60-vuotta sodan Suomen ja Neuvostoliiton ns. jatkosodan päättymisestä. Sota oli osa imperialistien interventiosotaa syntynyttä sosialismia vastaan. Alkulaaukukset tälle sodalle ammuttiin jo 1918 Suomen porvariston lahtarikaartien toimin. Toverimme, jotka jo Suomen luokkasodassa olivat saaneet kokea porvariston raakuuden, eivät elättäneet harhakuvaa tästä sodasta. Niin eivät tehneet vuoden 1918 luokkasotaan osallistuneet isänmaamme sankaritoverit, joten vv.1939-1944 sodan syyt olivat selvillä toveriemme tiedotuksessa.

He olivat taistelleet sotaa vastaan ja sosialismin puolesta, ihmisoikeuksien ja inhimillisemmän maailman puolesta. Siksi he maksoivat näiskin sodissa kalleimman hinnan, nimittäin henkensä. Pelkästään Suomen luokkasota maksoi suomalaiselle työväenluokalle yli 30.000 sen parhaimmiston kuuluvan toverin hengen. Talvi- ja Jatkosodassa suomalaisia kaatuneita oli lähes 100.000.

Neuvostoliiton ja sosialististen maiden kaatamisesta on kulunut kohta 13-vuotta. Se onkin pahin takaisku minkä ihmisyyden on kokenut. Tänä sen uhreja ovat kaikki ne ihmiset jotka ovat menettäneet terveytensä, henkensä, työnsä, elintonsa ja köyhtyneet jo ennen-

aikaisesti näin voimistuneiden imperialistien voimien raakuudessa.

Karl Marx sanoi jo yli 150-vuotta sitten, että kaikki maailman tähänastiset sodat ovat olleet luokkasotia.

Sodat jatkuvat niin kauan, kunnes sosialismi kasvaa uudestaan ja voimakkaammaksi kuin imperialistinen kapitalismi ja tekee lopun tästä. Siksi me emme anna hämätä koskaan itseämme porvariston valheilla sotien syistä. Juuri siksi me olemme tänäänkin kokoontuneet tänne muistamaan niitä kaikkia tovereitamme, jotka ovat joutuneet maksamaan jo tätä ennen ja joutuvat vielä tämän jälkeenkin maksamaan vapauden tarpeestaan ja oikeuden puutteensa takia elämänsä aina väkivaltaisen- ahneen- ja yhä itsekkeisemmäksi kasvaneen porvariston raakuuden, eivät elättäneet harhakuvaa tästä sodasta. Niin eivät tehneet vuoden 1918 luokkasotaan osallistuneet isänmaamme sankaritoverit, joten vv.1939-1944 sodan syyt olivat selvillä toveriemme tiedotuksessa.

Puheen piti Nina Haavisto
25.01.2004 Juho Haavisto

Kiina ja sosialismi pohdintoja

Paljon on viime aikoina herättänyt mielenkiintoa Kiinan toiminta ja asema nykyajan maailmassa. Muistamme hyvin ajan, kun Kiina ja Neuvostoliitto olivat napit vastakkain USSURijoella ja Kiinan poliittikka pidettiin lievästi sanottuna sotaisana ja eriskummallisena. Nyt sitten pääosin ollaan sitä mieltä, että Kiinana on sitten lopullisesti astunut kapitalistien leiriin. Kova oikeistolainen talouspolitiikka jyllää sielläkin ja huomattava osa kansaa elää työttömänä ja nälässä. Sosialismin loru näyttää olevan lopussa.

Mutta voitaisiinko sitä asiaa katsoa toisinkin päin, koska historian kulku tietävästi ei aina ole ollut mitään suoraviivaista? Miten kävi Neuvostoliiton? Se hävisi maailmankartalta. Kiinan piti olla heikompi. Tänä Kiina on tällä hetkellä vahva tekijä maailmassa. Mikä saattoi aiheuttaa historissa tällaisen heilahduksen? Neuvostoliiton johtama sosialistinen leiri kilpaili suoraan kapitalistimaiden kanssa niiden omilla aseilla. Kilpailtiin tavara-

tuotannon määrällä, asevarustelun määrällä. Eihän Neuvostoliitto ja ns. reaalisosialismi kyennyt tällä saralla kapitalistimaiden kanssa kilpailemaan. Kun tämä huomattiin oli kursoria enää vaikea muuttua. Ehkä Andropov yritti, mutta oli pahasti myöhässä.

Neuvostoliiton johtama sosialistinen blokki joutui historian pitkässä juoksussa perääntymään, koska rahkeet eivät riittäneet juosta maaliin saakka. Tätä luultiin sosialismin lopuksi. Mutta miten kävi Kiinan? Kiinalla ei ollut velvoitteita tuottaa samaa määrää aseita USA:n kanssa, sillä ei ollut velvoitteita tuottaa jokaiselle autolla, televisiota tai mopedia. Tuliin toimeen vähemmälläkin. Suurelle Kiinalle sosialismi antoi edelleen vakautta ja varmuutta. Uusi kapitalismi elää nopeaa pääomien laajenemisen ja keskittymisen vaihetta. Jokainen meistä tuntee nykyisen "Kiina ilmiön", mikä johtuu siitä, että suuret kapitalistit ovat pakotettuja etsimään halpaa työvoimaa ja joutuvat sijoittamaan Kiinaan pienellä

riskilläkin. Entä jos Kiina hylkäisi kapitalismin tarjouksen ottaa sijoituksia alueelleen? Mitä todennäköisimmin Kiinan kävisi kuten kävi Neuvostoliiton.

Kiina joutuu nyt antamaan periksi kansansa elintonsa, se joutuu hyväksymään kapitalismia jne. Mutta kuka on sanonut, että Kiina tekee tämän ikuisesti? Kiina saa alueelleen pääomia, osamisteen yms. Kiinassa hallitsevat edelleen kommunistit, jotka tuntevat tilanteen, että nyt käydään perääntymistäisteluä hyvässä järjestyksessä. Tulee se vaihe, että kapitalismi kokee romahduksen. Kiinalla on mahdollisuus siirtää taloutensa sosialistiselle kehitysuralle. Tätä ei kapitalismilla ole. Lokakuun vallankumous synnytti Neuvostoliiton ja Kiinan. Onko Kiinan taktiikka sitä, johon Neuvostoliitto ei kyennyt? Onko nykyinen vaihe Kiinan suurta NEP- poliittikkaa? Se jää nähtäväksi.

Hypotenuusa

Rahanjakoon järkeä

Kuunnellessani 2.02 taivaalta kuuluvaa armeijan hävittäjän helvelliä infernoa tuli mieleeni monenlaisia ajatuksia. Huolimatta lähestyvästä Runebergin päivästä eivät kaikki ajatukseni olleet isänmaallisisiä. Tuli jopa mieleeni olisiko Seppäsen pelloilla sijaitsevalta Scud-ohjuspatterista jotain apua.

Kun eduskunta taas kokoontuu lyhyen joululoman jälkeen, alkanevat taas vanhat valitusvirret. "Ei ole rahaa" - tämä pyhä kolminaisuus toistuu taas lukemattomia kertoja, on sitten pyytäjänä eläkeläiset, opiskelijat, työttömät, asunottomat.

Kuitenkaan koskaan ei Suomineen maankolkka ole niin köyhä, ettei kenraalien leikkikaluihin löytyisi rahaa. Suomalaiset kenraalit ja teollisuusmiehet eivät maailmalla nauti kovin suurta arvostusta. Kauppaneiden taidot ovat jääneet hankkimatta. Ostetaan Saksan ilmaa, saksalaisia romupanssareita, jotka eivät muille kelvanneet. Jenkkien lentokoneiteollisuutta tuettiin yllinyllyin Horneteilla jne. Maailman asekaupassa liikkuvat valtavat rahat, mutta asiantuntijoiden mukaan myös valtavat lahjukset. En usko suoma-

laistenkaan kauppiamien olevan niin tyhmiä etteikö provisiot kelpaisi.

Eduskunta myöntää armeijan rahat ja eduskunnassa pitäisi olla ns. työväenpuolueitten edustajia. Taitaa ko. ryhmistä löytyä kuitenkin ne militaristisimmat edustajat. Kun lukee Kansan Uutisia, tulee muistiin autuaasti edesmennyt Uusi Suomi.

Kultaiset kädenpuristukset ovat herättäneet kansalaisissa ihmetystä ja suurta katkeruutta. Elämme todella ahneessa ja sairaassa yhteiskunnassa, jonka tulevaisuus on epävarma.

Nykyiseen eduskuntaan kuuluvista viidestä oikeasta kansanedustajasta on E-J Tennillä esittänyt huolensa asiasta. Millaista räjähdyspanosta tässä nyt ladataan ja miten se purkautuu, koska protesti tulee jossakin vaiheessa vääjäämättömästi, toteaa Tennili. Armeijan apua tarvittaneen oman kansan kurissa pitämiseen. Vuoden 1956 yleislakon aikana jo harkittiin armeijan apun kutsumista. Tämän tunnusti Maalaisliiton edustaja Matti Miikki lakon jälkeisessä keskustelussa eduskunnassa. Satuun radiosta kuulemaan puheen.

Reino Welling
Jämsänkoski

Tukea **Kansan äänelle**

Hannu Kautto 60,00 e; Juha Kieksi 100,00 e; Eira Kärki 25,00 e; Heikki Männikkö 33,00 e; Tarja Männikkö 25,00 e; Reijo Katajaranta 10,00 e; Esko Auervuolle 10,00 e; Paavo Heikkinen 20,00 e; Jussi Tanski 20,00 e; Armeijaton Suomi 60,00 e.

OKO 554114-227966

Stadin kundi ja maailmankansalainen 50 vuotta

Matti Laitinen

Juuri ke-
neenkään ei
sovi parem-
min ilmaus
"stadin kundi"
kuin Matti
Laitiseen.
Matti on
syntyperäi-
nen helsin-
kiläinen eikä ole koskaan asunut
muualla kuin Helsingissä. Kyllä hän
on Lapissakin käynyt, mutta muut
ilmansuunnat ovat tulleet paremmin
tutuksi hänen monilta matkoiltaan.
Stadin slangin hän hallitsee su-
vereenisti kuten helsinkiläisen alkua-
sukkaan tuleekin.

Masa syntyi Helsingin Kalliossa
Pengerkadun varrella 50 vuotta sitten
2.3.1954 ja muutti sieltä 60-luvun
alkupuolella Puotilaan. Kotinsa
lähiympäristössä mellasti suuri
poikajengi, johon Masakin liittyi.
Merkkillistä kyllä tämä sama jengi
pitää yhteyksiä vieläkin. Masa on
järjestänyt kavereidensa kanssa
paljon yhteisiä matkoja ja muita
toimintaa. Joulua lähettiin pakoon
mm. entiseen Neuvostoliittoon. Ker-
ran ostettiin yhteinen moottorivene,
jonka keula sattui kyntämään aaltoja
tavallista syvemältä. Porukka antoi
veneelleen osuvan nimen "Merisika".

Päästyään keskikoulusta Matti
jatko koulutustamastaan silloisessa
Vallilan ammattikoulussa radio- ja
TV-linjalla, josta jatkoi opiskeluaan
Helsingin teknisessä oppilaitoksessa
tietoliikenneteknikoksi. Töitä Matti
oli paiskinut satamassa ja sitten hän
sai työpaikan Helsingin epilepsia-
yhdistyksessä (myöhemmin Haagan
Neurologisessa kuntoutuskeskuk-
sessa). Tästä alkoi Matin työskära
epileptikkojen ja erilaisten vamma-
maisten ihmisten kouluttajana. Hänen
ammattikuvansa nykyisessä työpai-
kassaan Niemikotisäätiossa on ATK-
kursseja järjestäminen kaikentyyppisille
vammutuneille.

Politiikkaan Matti hakeutui radi-
kaalina nuorena v. 1973. SKP:hen hän
liittyi v. 1980. Erityisesti häntä
kiinnostivat marxilainen filosofia,
dialektiikka, sen kategoriat ja lait.
Muita kiinnostuksen kohteita ovat
olleet kasvatustieteisiin ja moraalisiin
liittyvät marxilaiset teoriat ja tut-
kimukset. 1980-luvulla Yrjönkul-
massa, entisessä Koiton talossa
pyöritettiin Sosialismin opistoa. Sitä
veti tuolloin yksi ansioituneimpia
puolueen veteraaneja, Veikko Sip-
pola. Iäkäänään hän totesi, ettei enää
jaksanut ja antoi viestikapulan
nuoremmilleen: "Koittakaa te pojat
vetää tätä". Matti oli yksi niistä
muutamista, jotka ottivat haasteen
vastaan

SKP:n hajaannuksen yhteydessä
Matti oli mukana laatimassa ja
julkaisemassa muutaman toverin
allekirjoittamaa kirjettä, joka levi-
tettiin joulukuussa 1985 SKP:n
piireille ja kansanedustajille. Kir-
jeessä paheksuuttiin sitä, ettei tiedon-
antajaliike osannut tehdä johto-
päätöksiä uuden kommunistisen
puolueen perustamisen välttämät-
tömyydestä, vaikka Arvo Aalto oli

näyttännyt ns. SKP:n vähemmistöille
mahdollisimman selvästi ovea. Kir-
jeessä ihmeteltiin, kuinka suomalaiset
kommunistit edelleenkin ottivat oh-
jeensa ja käskytyksensä suoraan
Moskovasta: "NKP ei voi olla sel-
lainen hegeliäinen maailmanhenki,
joka tietää kaikkien maiden asiat
paremmin kuin näiden maiden toverit
itse." Kirjeessä erityisesti tämä lause
herätti suuren luokan myrskyn
silloisen tiedonantajaliikkeen piirissä.
Matin mielestä kommunistisessakin
liikkeessä tulee varoa vallan liiallista
keskittymistä. Valta ei saa matkua
kommunistien tai jonkun kliikin
yksinvaltaksi, kun vallan pitäisi olla
koko työväenluokalla, yhteisellä
työtätekevällä kansalla. Kommu-
nistien on valtansa aina omalla
toiminnallaan ansaittava.

SKP:stä Matti siirtyi v.1988
KTP:hen ja kun KTP:ssä syntyi
erimielisyyksiä liittolaispolitiikan
toteuttamisesta, Matti erotettiin
yhdessä muiden keskeisten helsin-
kiläisten toverien kanssa puolueesta
keväällä 2002. Tällä hetkellä Matti
toimii Kommunistien Liitossa ja
avustaa kirjoituksillaan Kansan ääni-
lehteä ja Tiedonantajaa.

Matti on erityisen ahkera Kuuba-
ja Etelä-Amerikka-aktivisti. Hän on
toiminut jo 1980-luvulta Suomi-
Kuuba seurassa ja oli pitkään seuran
'Kuuba Si'-lehden toimitussihteeriä.
Kirjoittaminen onkin Matille
toinen luonto. Hänen viimeisin
kirjansa on poliittinen seikkailuro-
maani 'Kuolema San Lorenzon
yössä'. Romaanin lisäksi Matti
kirjoittaa vapaamuotoisia runoja ja
avustaa ahkerasti lehtiä Kuubaa ja
Etelä-Amerikkaa käsittelevin kirjoit-
uksiin.

Matille on hänen perheensä hyvin
tärkeällä sijalla. Perheeseen kuuluvat
Tarja-vaimon lisäksi Aarni-poika ja
Mirvatuuli-tytär.

Matti Laitinen on boheemi maail-
mankansalainen, jolle matkustelu eri
maissa on suoranainen välttämät-
tömyys. Nuorena Matti harrasti
poikapainia. Nyt hän harrastaa
kirjoittamista, tietokoneita, valo-
kuvausta, kalastusta, sienestystä ja
ruuanlaittoa. Hän on hyvän ruuan ja
hyvien ymien ystävä, oluita unohta-
matta.

Kansan ääni-lehti ja lehden julkaisi-
jäjärjestöt toivottavat Masalle hänen
merkkipäivänään mitä parhainta
onnea ja menestystä.

Reijo Katajaranta

Onnea Matti Laitiselle

merkkipäivänsä johdosta

Reijo Katajaranta
Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Hannele Salava
Janne Rahikainen
Timo Nieminen
Esko Auervuolle
Pekka Tiainen
Juho Haavisto
Antti Siika-aho
Paavo A. Junttila

Kansainvälisen naistenpäivän juhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67

8.3.04 klo 18.00

Avaus SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa

Tilaisuudessa puheenvuoron käyttävät toverit

Raili Peltola ja Raika Kontturi.

Ohjelmaa esittää **Könnakööri** sekä **Berta Laine** lausuu
runoja. Kahvitarjoilu

Järjestää Hermannin Naiset ja SFT

Kirpputoritapahtuma

Kansan äänen tukemiseksi

lauantaina 6.3.2004 klo 9.00 - 15.00

"Valterilla" os Aleksis Kivenkatu 17.

pöydät 830 ja 831

Tarvitsemme erilaisia myytäväksi soveltuvaa ehjää ja puhdasta
tavaraa mm. talous- ja koriste-esineitä, vaatteita, kirjoja yms,
joita voitte tuoda suoraan kirpputoripöydälle myynnin alkaessa
klo 9.00. Tavarain voi toimittaa myös etukäteen soittamalla
Tarja Männikölle tai Esko Auervuolle. Voimme myös noutaa
tavarain tarvittaessa kauempaakin.

Puhelinnumerot **Tarja Männikkö 09- 701 2628** tai **Esko
Auervuolle 09- 694 9307.**

EU:n Vastainen Kansanrintama ry:n

vuosikokous

Hermannin kerholla, Hämeentie 67

la. 27.3.04 klo 11.00.

Käsitellään vuosikokousasiat

poliittisesta tilanteesta ja järjestöillisistä tehtävistä alustavat
Pekka Tiainen ja Heikki Männikkö.

Kahvitarjoilu alkaen klo 10.30.

Jäsenet tervetuloa

EU-vaalikampanjan avustilaisuus ja ehdok- kaiden tapaaminen la 28.2. klo 11

Hakaniemen torin laidalla Maxin tavaratalon luona
SKP:n ja kansalaisjärjestöjen vaarallisuuden ehdokkaat
esiintyvät

Tilaisuuden jälkeen ehdokkaiden, tukiryhmien, tovereiden ja
ystävien tapaaminen ja työkokous Kirjan talolla, kerhosali klo
13.00

Tervetuloa

Hermannin Naiset ry:n

vuosikokous pidetään maan-

nantaina 22.3.2004 klo 18.00

Hermannin kerholla, Hä-

meentie 67. Esillä sääntö-

määräiset asiat.

Kahvitarjoilu.

Johtokunta

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimei-
senä keskiviikkona klo

20.00 -20.30.

SFT toimii

SFT:n opintotilaisuus lauan-
taina 13.3.2004. Tilaisuus alkaa klo
13.00 ja pidetään Hermannin
kerholla, os. Hämeentie 67. Raitio-
vaunut 6 ja 8, pois Hauhon puis-
ton pysäkillä.

Tervetuloa

KTP:n Helsingin piirin vuosikokous

Hermannin kerholla, os.
Hämeentie 67, keskiviikkona
14.4.04 klo 18.00

Käsitellään vuosikokous-
asiat ja EU- ja kunnallisa-
vaaleihin ym. poliittiseen
työhön liittyviä kysymyksiä.

Tervetuloa

Kommunistien Liitto ry:n vuosikokous

Hermannin kerholla
os. Hämeentie 67, Helsinki
la. 27.3. klo 15.00.

Käsitellään vuosikokous-
asiat ja keskustellaan järjes-
töillisistä ja poliittisista tehtä-
vistä.

Toimikunta

JULKAISIJAT: Kommunistit
ry, Kommunistisen Työväen-
puolueen Helsingin piiri-
järjestö ry, EU:n Vastainen
Kansanrintama ry ja Sodan-
ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:

PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:

040-5643205 ja

050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:

Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:

Järjestöt: 050 €/pmm

Muut 1€/pmm

Tili:

OKO 554114-227966

PAINOAIKKA:

Kangasalan Lehtipaino

EU:n vastainen kansanrintama ry

www.euvkr.com

euvkr@kaapeli.fi

Muutosvoimat Suomi rp

www.muutosvoimat-suomi.fi

muutosvoimat@kaapeli.fi

Kommunistien Liitto ry

http://kommunistit.cjb.net/

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan

www.kominf.pp.fi

Sähköposti: kominf@kominf.pp.fi

Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille
englanninkielisille postityylistöille! Web-sivuille
suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että
geopolitiikan näkökulmista.

PL 66, 00841 Helsinki

p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Kansan ääni

Helsingin
Lähiradiossa

100,3 MHz

keskiviikkoisin

klo 19.00-19.30

Juche-aatteen

opintoyhdistys -
The Society for Study
of the Juche idea

Kytömaantie 174, 32200

Loimaa, fax (02) 762 2444

juche.aate@saumalahti.fi

Pyydä suomenkielisiä

aineistoa korealaisesta

sosialismista!

Allekirjoita kansanäänestysvaatimus EU:n perustuslaista

Kansalaisaktivisti Wäinö Pietikäinen kerää Lasipalatsin kullamalla kovasta pakkassäästä huolimatta nimiä kansalaisadressiin, jossa vaaditaan kansanäänestystä EU:n tekeillä olevasta perustuslaista. Kansanäänestysadressin keräystä organisoivat useiden järjestöjen muodostama kansanäänestystoimikunta. Keräyksestä sovittiin joulukuussa niin, että jokainen järjestö kerää omia listojaan omin tunnuksin. Loppuvaiheessa listat kerätään yhteen ja luovutetaan allekirjoitukset hallitukselle ja eduskunnalle. Keräyksestä saa tietoja ja sen etenemistä voi seurata toimikunnan omilta internet-sivuilta osoitteesta www.kansanaanestys.fi.

Kansan äänen takana olevat järjestöt keräävät allekirjoituksia omilla listoillaan, joissa on perusteltu lyhyesti ne tavoitteet, minkä vuoksi keräyksessä ollaan liikkeellä. Listojen perusteluosa kuuluu: ”Allekirjoita vetoamus kansanäänestyksen puolesta EU:n perustuslaista: Me Suomen kansalaiset vaadimme kansanäänestyksen järjestämistä EU:n uudesta perustuslaista. EU:n perustuslaki asettuisi Suomen

perustuslain yläpuolelle. Se ei voi olla Suomen kansan edun mukaista. Kansan ääntä ei voi tässä ohittaa vain vetoamalla eduskunnan päätösvaltaan.”

Wäinö Pietikäinen on sitä mieltä, että nyt viimeinkin kansan ääntä on kuultava tässä perustuslakiasiassa, joka olennaisesti muuttaa EU:n luonnetta liittovaltion suuntaan. ”Kun Suomessa järjestettiin kansanäänestys EU:hun liittymisestä v. 1994, silloin kansaa olennaisesti huijattiin. Juuri mikään silloisista lupauksista ei ole pitänyt paikkaansa. Kun hallitus yksinään päätti v. 1998 Suomen liittämistä EMU:un, asiasta ei saanut päättää edes eduskunta kansasta puhumattakaan, vaan asia tuotiin eduskunnalle hallituksen tiedonantona ja siitä äänestettiin eduskunnassa hallituksen luottamuskysymyksenä. Nyt tässä EU:n perustuslakiasiassa kansaa ei enää saa syrjäyttää. Sellainen EU:n perustuslaki, josta ei ole kysytty kansan mielipidettä, ei ole minkään arvoisin.”

Nyt tekeillä oleva EU:n perustuslaki ohittaa kaiken Suomen oman lainsäädännön aina omaa

perustuslakiamme myöten. Se määrää mm. Suomen talous- ja sosiaalipoliitikasta sekä ulko- ja turvallisuuspolitiikasta. Emme enää olisi isäntiä omissa maassamme. Siksi perustuslaki on kaadettava. Suomen olisi päästävää mitä pikimmin irti EU:n kahleista.

Wäinö Pietikäisen mukaan allekirjoituksia saa, kun niitä vain kerää. Hänellä itsellään on vuorossa jo kuudes lista. ”Nyt olisikin kommunisteilla mitä otollisin paikka esiintyä keräyksen yhteydessä kommunisteina, jotta kansaa huomaa, kuka heidän etujaan lopultakin ajaa”, sanoo Pietikäinen yllään paita, jossa rinnassa on kookas Karl Marxin kuva ja teksti suomeksi ”Kommunistien Liitto ry”, ruotsiksi ”Kommunistiska förbundet rf” ja englanniksi ”The Communist League”, joka on sen yhdistyksen alkuperäinen nimi, jolle Marx ja Engels kirjoittivat poliittiseksi ohjelmaksi Kommunistisen Manifestin.

Allekirjoitusten keräys on Wäinölle vain yksi osa hänen toimintaansa. Hänen päätehtävänsä on vetää Asbestkamp-85 yhdistystä, joka puolustaa erilaisten työvämmäisten oikeuksia hallintokoneistoa vastaan. Tämä toiminta sai alkunsa Wäinön asbestiteuhkosta, jonka hän sai aikanaan purkaessaan erään tehtaan asbestilla eristettyjä uuneja.

Listoja kansanäänestysvaatimuksesta saa EU:n Vastaiselta Kansanrintaman puheenjohtajalta Heikki Männiköltä p. 050-588 4159.

Aurinkoiset kevätpäivät tulevat. Nyt kaikki kaduille keräämään allekirjoituksia EU-perustuslakia koskevaan kansanäänestysvaatimukseen.

FTAA-vastaisten valtioiden kokous Havannassa

Havana, 29.1.2004 (RHC) — Kolmas läntisen pallonpuoliskon kokous Amerikan vapaakauppa-alueen (FTAA) vastustamiseksi päättyi tänään Havannassa julistukseen vastarinnan jatkamisesta sitä vastaan, mitä 32 osanottajavaltiota nimittivät ”taloudelliseksi aggressioksi”. Tämän päivän seminaareissa keskusteltiin FTAA:n vaikutuksesta maasta toiseen siirtyvien työläisten asemaan, maanviljelijöihin ja alkuperäiskansoihin sekä USA:n kanssa tehtävien bilateraaliosimusten vaikutuksista.

Yksi kokouksen tärkeimmistä aiheista oli keskustelu vaihtoehtoisista malleista vapaakauppasopimukselle, jonka osanottajat leimasivat ”uuskolonialistiseksi”. Venezuelan edustaja ehdotti ”Amerikan bolivaarista vaihtoehtoa (ALBA), joka perustuu alueelliselle integraatiolle sitä vastaan, minkä monet näkevät Yhdysvaltain hegemonian uhaksi.

Kokous korosti laajemman yhtenäisyyden ja yhteistyön tarvetta FTAA-sopimusta vastaan ja viittasi Amerikan ensimmäiseen sosiaalifoorumiin (First Social Forum of the Americas) Quitossa, Ecuadorissa, heinäkuussa 2004. Sally Burch latinalaisen Amerikan tiedotustoimistosta (Latin American Information Agency) korosti kolmannen läntisen pallonpuoliskon kokouksen merkitystä erityisesti siinä mielessä, että se yhdisti sekä Etelä- että Pohjois-Amerikan yhteiskunnallisia liikkeitä vastustamaan FTAA-sopimusta. Burch sanoi, että heinäkuun sosiaalifoorumi tulee olemaan ratkaisevan tärkeä työvaihe ennen FTAA-sopimuksen voimaantuloa 1.1.2005.

Kokousvaltuutetut päättivät vastustaa FTAA-sopimuksen toteuttamista ja jatkaa keskustelua vaihtoehtoisista seuraavassa maailman sosiaalifoorumin (World Social Forum) kokouksessa Porto Alegressa, Brasiliassa, tammikuussa 2005.

Radio Havana Cuba / KOMINFORM

Kapitalismi menossa avaruuteen (tervemenoa)

Yli 2.5 miljoonaa ihmistä 180 maasta on jo sijoittanut rahaa luullen ostavansa ”maata” Kuusta ja Marsista. Ostojen arvo v. 2003 oli noin 1 miljona dollaria. Kaupallisen ristiretken kunniaksi aiotaan ”Linnunrataojen Hallituksen” lippu panna ”liehumaan” Kuuhun vielä tänä vuonna. Useimmat avaruuden ostajat ovat yksityisiä henkilöitä, mutta joukossa on mukana 1,300 yritystä.

Mars on nyt kaupan, ja ”muut maailmat” ovat tietojen mukaan myös ”saatavilla”. USA:ssa ennustetaan kuitenkin kiperiä laillisia ongelmia tässä kaupankäynnissä. Pelätään jo kosmista sotaakin. Avaruuden päämyyjänä toimii Lunarembassy-niminen yhtiö (lunarembassy.com), jonka perustaja Dennis Hope ilmoittaa omistavansa Kuun ja kaikki aurinkokuntamme planeetat Maata lukuun ottamatta. Pelissä on ainakin 3 muuta kilpailevaa yritystä.

YK:n päätöksen (1967) mukaan valtiot eivät voi omistaa maapallon ulkopuolista omaisuutta. Mutta YK unohti yksittäiset ihmiset ja yritykset.

Tiedot: yahoo-news.space.com

Timo Partanen, Visiting Professor, Instituto Regional de Estudios en Sustancias Tóxicas (IRET)

Venäjä uhkaa purkaa asevoimien rajoittamista koskevan sopimuksen

Diplomaattilähteiden mukaan Venäjän uskotaan purkavan asevoimien määrän rajoittamista koskevan sopimuksen (Treaty for Conventional Forces in Europe, CFE). Välttämättömän aiheen tälle toimenpiteelle on antanut NATO:n tukikohtien perustaminen Baltian maihin ja Puolaan. Venäjä harkitsee vetäytymistä sopimuksesta, joka rajoittaa asevoimien ja tavanomaisen aseiden määrää Euroopassa ja koko Venäjällä, sanoi Venäjän puolustusministeri Sergei Ivanov maanantaina 9.2. kansainvälisessä turvallisuuskonferenssissa Münchenissä.

Uhkaus hermostutti Yhdysvaltain ja Länsi-Euroopan sotilasviranomaisia, sillä kyseistä sopimusta on pidetty Euroopan turvallisuusjärjestelyiden kulmakivenä. CFE-sopimus laadittiin 1980-luvulla silloisen Euroopan turvallisuus- ja yhteistyökonferenssin (Conference on Security and Co-operation) toimesta säätämään NATO ja Neuvostoliiton johtaman Varsovan liiton välisiä sotilaallisia voimasuhteita.

Vuodesta 1999 alkaen Venäjä on kieltäytynyt ratifioimasta tätä sopimusta eikä se myöskään aio vähentää joukkojaan Kaukasuksen alueella. Venäjällä on joukkoja myös Trans-Dnjestrin alueella, jonka venäjämönteinen kommunistijohto haluaa eroon Moldaviasta.

Ivanov sanoi, että CFE-sopimus ei voi enää taata vakautta ja tasapainoa, koska Nato on laajentunut. Nykyisellään sopimus on vain jäänne kylmän sodan ajoilta samoin kuin ABM-sopimus, joka purettiin kaksi vuotta sitten.

KOMINFORM

Vapputervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 20.4.2004 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki), Heikki Männikölle (os. Vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle (os. PL 780, 00101 Helsinki). Henkilötervehdys 2 e, järjestötervehdys 10 e. Maksu tilille: OKO 554114-227966.

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa	maksu/e

Kerää tervehdyksiä Kansan äänelle

Kansanääni on usean eri järjestön lehti. EU:n Vastaisella Kansanrintaman lehtenä se seuraa EU:ssa ja Suomen politiikassa tapahtuvia asioita.

Kommunistien Liiton lehtenä se esittää poliitiikkaan kuuluvia asioita marxilaisessa valossa.

SFT:n lehtenä sille on silmään-pistävää sodan ja fasismin vastaisuus.

Keräämme jälleen tervehdyksiä lehdelle, tällä kertaa Vapputervehdyksiä.

Tervehdyksillä on kahdenlainen merkitys: Se on kannustus lehdelle ja toisaalta se on taloudellinen tuki lehdelle.

Emme sa valtiolta minkäänlaisia puolue- tai lehdistötkiä. Siksi tervehdyksillä saatavat eurot ovat tärkeitä.

Kaikki lehden tukijat! Ottakaa tälläkin kerralla aktiivinen ote tervehdyksen keräilyyn. Mitä enemmän tervehdyksiä meillä on, sitä enemmän sanamme myös painaa.